

श्री साईनी काळाला परतवून लावले

— श्री. नंदू लक्ष्मण पाटील

महेश कृपा चाळ,
लोकमान्य नगर, ठाणे.

माझी बहिण सौ. ज्योत्स्ना बाळंतपणासाठी आमच्या घरी ठाण्याता आली होती. १९ मार्च ८६ रोजी पहाटे पाच वाजता तिच्या पोटात दुखू लागले. त्यामुळे आम्ही तिला बाळंतिणीच्या हॉस्पीटल मध्ये अँडमीट केले. माझे मेहणे (बहिणीचे पती) अलिबाग येथे सरकारी नोकरीत असल्याने ते आले नव्हते. दुपारी ११ वाजेपर्यंत बहिण बाळंत होण्याचे चिन्ह दिसेना. डॉक्टरांनी सर्वकाही प्रयत्न करून पाहिले. ११ वाजता डॉक्टरांनी माझ्या आई-वडिलांना बोलावून सांगितले की, 'आम्हाला हिचे ऑपरेशन करून मूल बाहेर काढावे लागेल. कारण तिचा पिड पोटात फिरला आहे. आणि ऑपरेशनही फार धोक्याचे आहे. यावर पर्याय म्हणजे, दोघापैकी एक काहीतरी तुमच्या हाती लागेल'. हे ऐकून आम्हाला अगदी आभाळ कोसळल्यासारखे झाले. फार बाका प्रसंग आमच्यावर आला. आम्हाला काहीच सुचेनासे झाले.

शेवटी नाईलाजास्तव मी डॉक्टरांना सांगितले की, 'डॉक्टर कसेही करून माझ्या बहिणीचे प्राण वाचवा. मूल हाती नाही लागले तरी चालेल. पण डॉक्टर, बहिणीला जीवदान द्या! तिची लहान दोन नंबरची मुलगी आईजवळ होती. व मोठा मुलगा छोट्या बहिणीजवळ घरी होता. (तोही साईकृपेने वाचला आहे.) डॉक्टरांनी ऑपरेशनकरता माझ्या वडिलांच्या सह्या घेतल्या. आणि बहिणीला ऑपरेशन थिएटरमध्ये नेण्यात आले.

श्री साईबाबांशिवाय आम्हाला आता कसलाच आधार उरला नव्हता. मी बाबांना आर्त स्वरात हाक मारली. व भेदरलेल्या स्थितीत ताबडतोब सायकल घेऊन "धंटाळी रोड" येथील साईमंदिरात गेलो. तेथे जाऊन बाबांच्या चरणाला मिठी मारली व बाबांना सर्व प्रकार सांगितला, 'बाबा, माझ्यावर फार मोठा प्रसंग आला आहे. बाबा, माझ्यावर कृपा करा. व बहिणीचे प्राण वाचवा! जर का सुटका झालीच तर मी त्या मुलाला तुमच्या नावाने हाक मारीन व बहिणीला तुमच्या चरणाशी शिरडीला घेऊन येईन.' मी बाबांना गाळ्हाणे घालून पुढा धावत, धावत रुणालयात आलो. इतक्यात माझे आई-वडील समोर येऊन म्हणाले की, डॉक्टर ऑपरेशन करावयाचे थांबले आहेत. कारण आजाच माईच्या पोटात पुढा दुखायला लागले आहे' हे ऐकून माझे हृदय एकदम भरून आले.

साईबाबा माझ्या हाकेला क्षणात धावून आले होते. मी बाबांचे मनःपूर्वक आभार मानले. काही वेळात नर्स धावत बाहेर येऊन म्हणाल्या की, 'तुमच्या जोत्स्नाला मुलगा झाला आहे.' आमचा आनंद गगनात मावेनासा झाला. माझ्या साईनी डॉक्टरांनाही असाध्य वाटणारी गोष्ट साध्य करून दाखविली. बाबांचे उपकार मी उथ्या आयुष्यात विसरणार नाही.

पुढे साईकृपेने पाडव्याच्या मुहूर्तावर आम्ही मुलाचे बारसे करून त्याचे 'साई' हे नाव ठेवले. लवकरच आम्ही बहिणीला व मुलाला बाबांच्या चरणी शिरडीला घेऊन जाणार आहेत.

जया मनी जैसा भाव, तया तैसा अनुभव

— सौ. तारा कोंडविलकर,
न्यू. सुभाष नगर,
डॉ. ई. मोजेस रोड,
वरळी, मुंबई - ४०० ०१८.

चार वर्षांपूर्वी माझ्या गव्यास कंठमण्याच्या खाली एक गाठ आली. दिवसेंदिवस ती वाढतच चालली. त्यामुळे गळा बेढब दिसू लागला, व सुजल्यासारखा वाटू लागला. मला त्यापासून जेवताना किंवा कसलाही त्रास होत नव्हता. तरी मी एका स्पेशालिस्ट डॉक्टरची ट्रिटमेंट सुरु केली. त्यांनी नायर हॉस्पिटलात सर्व तपासण्या करून गोव्या दिल्या व जर गोव्यांनी ब्रे झाले नाही तर गव्याचे ऑपरेशन करू असे सांगितले. मी ४/५ महिने गोव्या घेतल्या परंतु ते कमी होईना. ऑपरेशनची मला भिती बाटत असल्यामुळे मी डॉक्टरच बदलला. दुसरे डॉक्टरपण स्पेशालिस्टच होते. त्यांनीही गोव्या दिल्या परंतु कमी होईना. म्हणून मग आमचे सर्व कुटुंबाबरोबर गेल्यावर्षी शिरडीला गेलो. व त्या दयाघन दयाळू प्रभूला शरण जाऊन गळा बरा करण्याविषयी कळवळून प्रार्थना केली. तशी आमच्या घरी मी रोजच श्री साईबाबांची पूजा करते व उदी कपाळाला लावून पोटात घेऊन मगच इतर कामांना सुरुवात करते. परंतु गव्यासंबंधाने बाबांच्या ऊदीनेही गुण येत नव्हता, तो शिरडीला जाऊन आल्यानंतर गळा कमी कमी होऊन २ महिन्यात कसलेही बाहेरचे औषध न घेता नुसत्या ऊदीने बरा झाला. तसे बाबांचे अनुभव आम्हाला हरघडी येतच असतात. परंतु हाच अनुभव मला प्रसिद्ध करावा असे वाटू लागले. याचे कारण मी नियमीत साईलीलेत बाबांच्या असंख्य भक्तांना आलेले अनुभव वाचते. त्यामुळे मलाही माझा अनुभव प्रसिद्ध करण्यास पाठविण्याची सूर्ती झाली.

पूज्य बाबांना निर्मळ भावनेने मारलेली हाक पोहचते हेच खरे.

बाबांच्या उदीने मुलगा बरा झाला.

श्री. शाम वि. जावळकर.
७५३, गुरुवार पेठ,
गोरावडे वाडा, पुणे— ४२.

दोन तीन महिन्यापूर्वीची गोष्ट! घरातील आम्ही सर्वजण जेवण करून झेपलो होतो. रात्रीचे अकरा साडेअकरा वाजले असतील. माझा मुलगा चंद्रशेखर अचानक मोठमोठ्याने ओरडत उठला. त्याच्या पोटात दुखत होते. अचानक त्याचे पोट फुगले होते. आम्ही घरातील सर्वजण घाकरून गेलो. बरेच घरगुती इलाज केले. परंतु त्याचे पोट दुखायचे काही थांबेना. शेवटी त्याला घेऊन आम्ही डॉक्टरांकडे गेलो. नेहमी रात्री बारा वाजेपर्यंत असणारे आमचे फॅमिली डॉक्टर नेमके त्याच दिवशी दवाखाना लवकर बंद करून गेले

होते. शेवटी आम्ही वैतागून घरी परतलो. मला अचानक श्रीसाईबाबांची आठवण झाली. मी शिर्डीवरुन आणलेली अंगाच्याची पुडी काढली. पेलाभर पाणी घेऊन त्यात थोडी बाबांची उदी टाकली व त्याला प्यायला दिली. थोडी उदी त्याच्या पोटावर चोळली. थोडी आम्ही सर्वजणांनी मस्तकी लावली आणि बाबांची प्रार्थना करु लागलो. तोच काय चमत्कार! माझ्या मुलाच्या पोटात दुखायचे थांबले व तो शांत झोपी गेला.

असा आमच्या बाबांच्या उदीचा चमत्कार. अशीद आमच्या बाबांची (श्री साई) कृपा आमच्यावर असावी ही बाबांच्या चरणी नम्र विनंती.

बाबांच्या कृपेने पुनर्जन्म

— सौ. अनुराधा श्यामराव पिंपळगावकर

दत्तवाडी, ६३९१,

पुणे — ४११०३०.

मी प्रत्येक उत्सवाला बाबांच्या सेवेसाठी पुण्याहून शिर्डीला जात असते. नेहमीप्रमाणे मी रामनवमी उत्सवासाठी शुक्रवार दि. १८।४।८६ रोजी शिर्डीला ड्युटीसाठी हजर झाले. माझे काम संपल्यावर मी नाशिक येथे चैत्रपौर्णिमेला वणीच्या देवीला जाणार होते. मी गडावर जाण्यासाठी निघाले. परंतु दि. २४।४।८६ रोजी नाशिकला रामाच्या रथाच्या वेळी काही कारणास्तव दंगल व जाळपोळ सुरु झाली. त्यामुळे देवीचे दर्शन न घेता मी शिर्डीला परत आले. २५ ला देवळात परत आले. शनिवार, रविवार देवळात खूप गर्दी असल्यामुळे देवळात मदत केली. सोमवार, मंगळवार विश्रांती घेतली. गुरुवारी देवळात खूप गर्दी असते म्हणून बुधवारी अभिषेक करून पुण्यास जाणार होते. त्याप्रमाणे मी अभिषेकासाठी बाबांचा फोटो घेऊन खोलीबाहेर पडले. दोन-चार पायऱ्या उतरते न उतरते तोच मला कसलातरी आवाज आला. मी इकडे तिकडे पाहून परत चालण्यास सुरवात केली. परंतु मी बाबांच्या फोटोकडे बघितले तर तो उभा फुटला होता. माझे तर हातपाय कापावयास लागले. मी मनात म्हटले माझ्या घरी नक्कीच काहीतरी वाईट घडले असणार. माझे अभिषेकामध्ये लक्ष्य लागेना. मला रहावेना म्हणून माझे मानलेले भाऊ शिंदेसाहेब व आईस ही गोष्ट सांगितली. त्यांनी माझी समजूत घातली. ते म्हणाले, बाबांनी सर्व विनंती आपल्या अंगावर घेतले म्हणून फोटो फुटला, तरी तुम्ही अजिबात काळजी करु नका.

मी अभिषेक करून पुण्यास ताबडतोब गेले. घरी पहाते तर माझे धाकटे मेव्हणे श्री. दत्ताराम ठाकूर हे दि. २५।४।८६ रोजी ३५ फुट उंच पोलवरुन शाँक बसून खाली पडलेत. ते दोन दिवस शुद्धीवर नव्हते. त्यांना ३५ टाके पडले. पुण्यातच रामवाडीत ते रहात होते. सर्वांना वाटले मुले पोरकी झाली. माझी बहिण एक वैष्णवीच वारली होती. पण बाबांनी सर्व ठीक केले. डॉक्टरांनी मनाई केल्यावर सुद्धा मी व माझे मेव्हणे गुरुपौर्णिमेला बाबांच्या दर्शनास शिर्डीस गेलो.

शरण मज आला, आणि वाया गेला दाखवा दाखवा ऐसा कोणी

— श्री. भूषण बाळकृष्ण रेखी
बी/१, लक्ष्मी सदन, राम गल्ली,
एम्. व्ही. रोड, कांदीवली (प),
मुंबई नं.— ४०००७६.

साधारण चार महिन्यापूर्वीची गोष्ट आहे. माझी प्रकृती अचानक बिघडली. मी आमच्या ओळखीच्या डॉक्टरांना माझी प्रकृती दाखविली. त्यांनी मला लहान आतळ्यावर शास्त्रक्रिया करावी लागेल असे सांगितले. त्याप्रमाणे सोमवारी माझे आँपेरेशन करण्याचे नक्की झाले. सुवातीला मी थोडा घाबरलो होतो. परंतु आँपेरेशन शिवाय पर्याय नव्हता. मी साईबाबांना माझ्या मनाची तयारी करा व माझे आँपेरेशन निर्विघ्नपणे पार पडू द्या अशी विनंती केली. व सर्व भार बाबांच्यावर सोपवून दवाखान्यात दाखल होण्यासाठी निघालो. निघताना माझ्या आईने मला दवाखान्यात जाताना स्टेशनच्या रस्त्यावर असलेल्या साईमंदिरात जावून बाबांचे दर्शन घेण्यास सांगितले. परंतु आम्ही घाईगडबडीत मंदिरात न जाता रिक्षाने दवाखान्यात पोहचलो.

दुसऱ्या दिवशी मी आँपेरेशन थिएटर मध्ये जाण्यापूर्वी बाबांची प्रार्थना केली व उदी भक्षण करून निर्धास्तपणे आँपेरेशन थिएटरमध्ये गेलो. साधारण एक तास माझे आँपेरेशन चालू होते. डॉक्टरांनी माझे आँपेरेशन व्यवस्थित झाल्याचे सांगितले. परंतु मी बराच वेळ शुद्धीवर येत नव्हतो. माझी आई सारखा बाबांचा धावा करत होती. मी शुद्धीवर आल्यानंतर डॉक्टरांनी मला थोडे नारळपाणी व चहा घेण्यास सांगितले. संध्याकाळच्या सुमारास मला मळमळू लागले व उलटी होईल असे वाटू लागले. डॉक्टरांना हे सांगताच, त्यांनी उलटी झाल्यास टाक्यांना त्रास होईल म्हणून माझ्या नाकातून घशात व घशातून पोटाच्या आत एक लांब नळी घातली व दर अर्ध्या तासाने त्या नळीद्वारे पोटात साठलेली घाण बाहेर काढण्यास सुरवात केली. मला पाणी पिण्यास देखील मनाई केली. पाण्यावाचून माझ्या तोंडाला कोरड पडत होती व नाकातून घातलेल्या त्या नळीमुळे खूप वेदना होत होत्या. माझा श्री साईबाबांच्या नावाचा जप सतत मनामध्ये चालू होता. मी बाबांना म्हणत होतो, ‘मी तुमच्यावर भरोसा ठेऊन आँपेरेशन करण्यास तयार झालो. पण आता हे काय विघ्न माझ्यावर आले. माझ्या उशाला श्री साईलीलेचा अंक होता. मी त्या अंकाच्या मुखपृष्ठावरील बाबांकडे पाहून म्हणालो, ‘बाबा, तुम्ही म्हणता माझा भक्त संकटात असल्यावर मी त्याच्या मदतीला धावून येतो, त्याचे संकट दूर करतो. गेले तीन दिवस माझ्या पोटात पाण्याचा थेंब देखील गेला नाही. आता माझी सहनशक्ती संपली आहे. उद्या गुरुवार आहे. माझ्या घशातील ही नळी उद्याच्या आत निघू द्या व मला पूर्ववत खातापिता येऊ द्या. साईलीलेच्या मुखपृष्ठावरील बाबांच्या फोटोकडे पाहताच, मला माझ्या आईने दवाखान्यात जाण्यापूर्वी स्टेशनवरील श्री साईबाबांच्या

मंदिरात जावून दर्शन घेण्यास सांगितले होते. परंतु आपण तिकडे जाण्यास विसरल्याचे मला आठवले. विशेष म्हणजे साईलीलेच्या अंकावरील फोटो व त्या देवळातील फोटोत बरेचसे साप्य होते. जणू बाबांनी मला माझ्या चुकीची जाणीव करून दिली होती. मी बरा झाल्यानंतर आपल्या दर्शनाला घेण्याचे बाबांना कबूल केले व माझ्या बडिलांना त्या देवळातून प्रसाद व उदी आणण्यास सांगितले. त्यांनी आणलेली उदी व प्रसाद मी सेवन केला.

दुसरा दिवस गुरुवारचा होता. डॉक्टरांनी मला तपासले व माझ्या नाकातून घातलेली नक्की काढून टाकण्यास सांगितले व मला खाण्यापिण्याची परवानगी दिली. हा सारा चमत्कार श्री साईमाऊलीचा होता. बाबांनी मला दाखवून दिले की, ते आपल्या भक्तांच्या संकटसमयी कसे त्यांच्या मदतीला धावून येतात व संकटातून त्याला मुक्त करतात. साधारण एक आठवड्यात माझी प्रकृती पूर्ववत चांगली झाली. ही सारी कृपा श्री साईबाबांचीच. साईबाबांनी म्हटले आहे, शरण मजला आला आणि वाया गेला, दाखवा दाखवा ऐसा कोणी। या वचनाची प्रचिती मला या अनुभवातून आली.

श्रीसाईनाथांचे अजूनही शिरडीत वास्तव्य

सौ. अरुणा भा. कर्णिक
शिवालय अपार्टमेंट्स,
ग्लॉक नं. जी-५-९,
एस. व्ही. पटेल रोड,
बोरीवली (प), मु. नं. ९२.

आमचे शिरडीला नेहमीच जाण छोतं. त्यात आमच्या मुलाचे लग्न झाले. अर्थात तो बाबांच्या नवसाचाच! म्हणजे शिरडीला जाणार हे नक्कीच!

अगदी पहिल्यांदा बाबा भक्तांना प्रसाद म्हणून खडीसाखर देत व आशीर्वाद देत. पण नंतर बाबांचा भक्तगण दिवसेदिवस फारच वाढला. म्हणून बाबांनी धुनी पेटवली. कारण लांडी, लबाडी, खोटेपणा, धर्मभेद, जातीभेद काढून टाका हे तत्व शिकवण्याकरिताच ती धुनी पेटवली असावी व त्याची राख (उदी) बाबा सर्वांना निरोप देताना लावीत व आशीर्वाद देत.

आम्ही एप्रिल ८६ ला शिरडीला निघालो. मी माझ्या पतीला सांगितले की, “आपण प्रत्येक वेळेस प्रसादाला पेढे घेतोच पण ह्यावेळेस मीही द्वारकामाईत सव्वा किलो खडीसाखर प्रसाद म्हणून वाटणार आहे.” माझे पती पण कट्टर साईभक्त म्हणून त्यांचा विरोध नाहीच. ते म्हणाले, ‘हो घे, पण तिथे गेल्यावर घे. इथून मुंबईहून न्यायला नको’.

त्याप्रमाणे आम्ही शिर्डीला गेलो. दोन दिवस पूजा, आरत्या, पोथ्या यात बैळ गेला. मला त्यामुळे खडीसाखरेचा विसरच पडला होता. संध्याकाळी माझी मुलगी द्वारकामाईत साईचरित्रि वाचायला बसली व मला म्हणाली, 'आई, कोणता अध्याय वाचू.' मी पटकन बोलून गेले, '१५ वा अध्याय वाच'. त्या अध्यायात ठाण्याचे चोळकर यांच्या खडीसाखरेच्या नवसाची कथा निघाली. नवस फिटेपर्यंत श्री. चोळकर चहा सुध्दा पीत नव्हते. जेव्हा त्यांचे शिर्डीला जाणे झाले, तेव्हा ते जोगांकडे पाहुणे म्हणून उत्तरले व जोगांबरोबर दरबारात गेले. तेव्हा दर्शन घेताना बाबा म्हणाले, 'अरे याला चहाचे पेले भरून पाजा.' हे ऐकताच चोळकर मनात चरकले. त्यांच्या डोऱ्यातून आनंदाश्रू वाहू लागले. कारण त्यांना वाटले एकळ्या दूरवर मी घेतलेला नवस बाबांना कसा समजला. पण त्यावेळेस बाबा सतत मशिदीत बसलेले असत. पण आता समाधिस्त असून सुध्दा त्यांनी मला माझ्या नवसाची आठवण करून दिली. म्हणजेच बाबांचे अजून शिर्डीला वासतव्य आहे हे सिध्द होते की नाही? मलाही आश्वर्यंच वाटले की, मी तोच अध्याय व त्याच नवसाचा माझ्या मुलीला कसा वाचायला सांगितला?

मी लगेच दुकानावर जाऊन १। किलो खडीसाखर आणली व बोलत्याप्रमाणे द्वारकामाईत वाटली. त्यावेळेस मी माझ्या मुलीला सांगितले की, 'तुझ्या लग्नाची पण मी अशीच खडीसाखर वाटणार आहे.

नंतर दुसऱ्या दिवशी आम्ही मुंबईला आलो. व आठ दिवसाच्या आतच माझ्या मुलीचेही लग्न जमले. खरोखर केवळी मोठी ही बाबांची प्रचीती!

अशा या संत चुडामणी साईबाबांना सर्व साईभक्तांकडून माझे कोटी कोटी प्रणाम.

साई कृपेचा अनुभव

— श्री. एस. जी. सावंत

९/८६, गोखले नगर,

पुणे— ४११०१६.

आमच्या घरी आमचे सर्व कुटुंब साईबाबांचे निस्सीमं भक्त आहे. साईबाबा हे परमेश्वराचे अवतार आहेत हे नक्कीच, कारण त्यांच्या कृपेने माझ्या संसारातील सर्व अडीअडचणी दूर झाल्या. मनातील सर्व इच्छा जणूकाही बाबाच पुरवू लागले. सर्व मुलांचे शिक्षण, त्यांची लग्ने, कार्ये, नोकऱ्या, नातवंडे, अगदी सर्वकाही मनासारखे झाले. मी अगदी समाधानी हेतो. सोमवार दि. २८.५.१९८४ रोजी माझा तीन नंबरचा मुलगा चि. प्रकाश याचे लग्न, मुंबईत मोठ्या थाटात झाले. व गेलत्यावर्षी म्हणजे सोमवार दि. २६.६.१९८५ ला त्याची सुविद्या पली चि. सौ. कविता ही डॉ. नावेंकर, चर्नीगेड, मुंबई यांच्या दवाखान्यात सकाळी १०.४५ वाजता सुखरुप बाळंत झाली. (तो वार पण

सोमवार होता) मुलगा झाला, त्यामुळे आम्ही सर्व अतिशय आनंदात होतो. सर्व नातेवाईकांना व मित्रांना पेढे वाटले व बारसे वर्गेरे सर्व मोठ्या थाटाने करावयाचे ठरविले. आणि कसे कोण जाणे, आमच्या आनंदाला ग्रहण लागले. दि. २९.८.८५ रोजी माझा मुलगा चि. प्रकाश हा सायंकाळी ऑफिस मधून सुटल्यानंतर नेहमीप्रमाणे त्याच्या पळीला व मुलाला पहाण्यासाठी सायंकाळी ७ वाजता डॉ. नावेकर यांच्या दवाखान्यात गेला, परंतु तिथे गेल्यानंतर व बाळाला पाहिल्यावर, त्याच्या लक्षात आलं की, मुलाचा रंग थोडा पिवळा दिसत आहे. लगेच त्याने ते डॉक्टरांच्या निर्दर्शनास आणून दिले. तेंव्हा डॉक्टरांच्या तपासणीनंतर, मुलाला डीप काविळ झाल्याचे समजले. त्यांनी लगेच बाळाला वाडीया हॉस्पिटल, परळ, मुंबई येथे अङ्डमिट करण्यास सांगितले. तेंव्हा माझा मुलगा चि. प्रकाश हा फारच घाबरून गेला. त्याला मोठा धक्काच बसला. काही सुचेना, तरी त्याने संयम सोडला नाही. त्यावेळी आम्ही सर्व आमच्या बोरीवलीच्या घरी मजेत होतो. आम्हाला त्याची काहीच कल्पना नव्हती. रात्री १०।। वाजता, चि. प्रकाश याचा दवाखान्यातून आम्हाला बोरीवलीला फोन आला व त्याने फोनवर सांगितले की, बाळाला काविळ झालेली आहे व आत्ताच त्याला वाडीया हॉस्पिटलमध्ये अङ्डमिट करण्यासाठी नेत आहे. हे ऐकले मात्र त्यावेळी आमच्या सर्व कुटुंबियांची जी अवस्था झाली होती, त्याचे वर्णन मी इथे शब्दाने करु शकत नाही. आम्ही सर्व घाबरून गेलो होतो. रात्री अजिबात झोप आली नाही. मी सारखा बाबांचा धावा करत होतो की, बाबा, या संकटातून आम्हाला वाचवा. दुसऱ्या दिवशी म्हणजे शुक्रवार दि. ३०.८.८५ रोजी सकाळी ६ वाजता आम्ही दोघं पती-पळी वाडीया हॉस्पिटलमध्ये गेलो. व बाळाला पाहिले. त्यावेळी तो फारच सिरियस होता. त्याला कांचेच्या पेटीत लाईटवर ठेवले होते. मुलाची आई चर्निरोडला व मूल वाडीया हॉस्पिटलमध्ये! अशा मोठ्या संकटात आम्ही होतो. मी बाबांची मनोभावे प्रार्थना केली की, बाबा याच्यातून आम्हाला वाचवा. मी माझा अनुभव साईलीला मासिकात देईन.

योगायोगाची गोष्ट म्हणजे, ज्या हॉस्पिटलात बाळाला ठेविले होते त्याच हॉस्पिटलच्या दरवाजात एक लहानसे गणपती मंदिर आहे. त्या मंदिरात साईबाबांचा एक लहानसा फोटो आहे. ज्यावेळी मी दवाखान्यात प्रवेश केला, तेंव्हा अचानक माझे त्या फोटोकडे लक्ष गेले व मी मनोभन त्या फोटोला बंदन केले व म्हटले की, बाबा, माझ्या बाळाला बरं वाटू दे. आश्वर्याची गोष्ट म्हणजे, दुसऱ्या दिवसापासून बाळाला बरे वाटावयास सुखात झाली. व पाचव्या दिवशी तो संपूर्ण बरा झाला. व डॉक्टरांनी त्याला घरी जाण्यास परवानगी दिली. आता तो मजेत आहे.

असाही एक अनुभव

— सौ. सुनंदा आनंद गोसावी
बी.ए. (आँनर्स)

द्वारा श्री. दत्तत्रय ल. सोळांकुरकर,
ए वॉर्ड, घ.नं. ३२०८, उपाध्ये बोळ,
बाबूजमाल समोर, कोल्हापूर.

मी आयुष्याला केंटाळलेली एक दुर्दैवी स्त्री आहे. ३ वर्षांपूर्वी मी माझ्या मैत्रिणीकडे सांगलीला गेले होते. नोकरीच्या इंटरव्ह्यूसाठी निघाले होते. 'बाबांना नमस्कार कर. उदी लाव. तुला नोकरी हमखास मिळणार.' मैत्रिणीने आश्वासन दिले. इतक्यात पोस्टमन रेजिस्टर्ड पार्सल घेऊन आला. मैत्रिणीने पार्सल फोडले. त्यात उदी, प्रसाद आणि साईनाथ चरित्र पोथी होती. उदी, प्रसाद नेहमी येतो पण पोथी कशी आली? तिला समजेना. कारण तिने पोथी मागविली नव्हती. तिला आश्चर्य वाटले. शेवटी भावाने किंवा मुलाने नकळत पोथी मागविली असेल अशी मनाची समज करून, तिने मला प्रसाद व उदी दिली. असल्या गोष्टीपेक्षा कष्ट आणि कर्तव्यगारीवर माझी जास्त श्रद्धा आहे. कारण 'यल तो देव जाणावा' ही वृत्ती असलेली मी! तरीही मैत्रिणीच्या समाधानासाठी उदी लावली. प्रसाद घेतला. बाबांच्या फोटोला नमस्कार केला आणि इंटरव्ह्यूसाठी निघाले. तिथे साहेबाने काहीही खळखळ न करता त्याच दिवशी नोकरीवर रुजू होण्यास सांगितले. आणि माझी तात्पुरती का होईना पोटापाण्याची सोय झाली. बाबांनी मैत्रिणीच्या मनात सद्भावना जागृत केली. आणि तिच्याच घरी माझी रहाण्याची सोय झाली.

तीन वर्षांचा काळ गेला. सुखदुःखाचा फेरा चालूच होता. मे १९८६ ला सातारा सोडण्याचा प्रसंग आला. गाव सोडताना दिशाहीन होते. अंधःकारमय भविष्यकाळ सोबत घेऊन सांगलीस परत त्याच मैत्रिणीकडे आले. आणि मैत्रिणीच्या रूपाने बाबांनी दिशा दाखविली. कोल्हापूरात तिच्याच माहेरी रहाण्याची, तिच्याच घरातील एक व्यक्ती म्हणून सोय झाली. या घरात साईबाबांचे वास्तव्य अणूरूप भरलेले आहे.

आता दररोज पहाटे उठले की, साईबाबांची खोली स्वच्छ करून, रंगोळी घालून दररोज साईनाथ चरित्र पारायण सुरु आहे. थोडावेळ ध्यानधारणा करते. साईनाथच उर्वरीत आयुष्याला वळण लावणार ही दृढश्रद्धा मनी दाटली आहे. खर म्हणजे, 'एक पक्की, एक बाणी, एक वचनी जी सदा' अशा कोंडंडधारी श्रीरामाची मी पहिल्यापासून वेढी भक्त आहे. लहानपणापासून आदर्श श्रीरामाचा. राममय झालेली मी, साईबाबांच्या चरित्राने आकर्षित झाले. आणि माझ्या या अंधःकारमय भवसागरात दीपसंभाचे काम तेच करणार अशी दृढश्रद्धा निर्माण झालेली मी एक सामान्य अबला आता साईमय झाले आहे.

असे पुन्हा एकदा साई धावून आले

— श्री. प्रकाश अनंतराव सामंत,
प्रगति, टिळक नगर,
आरे रोड, गोरेगांव (पूर्व),
मुंबई क्र. ४०० ०६३.

भारतीय कामगारसेनाध्यक्ष माननीय शिवसेना नेते श्री. दत्ताजी साठवी साहेब व कार्यालय प्रमुख श्री. दिनानाथ गढे यांचे माझ्यावर अनंत उपकार आहेत. तसेच दोघाचेही मजवर प्रेम व माझ्याबरोबर जिव्हाव्याचे संबंध आहेत.

गेल्या वर्षी जून महिन्यात मला आतळ्याचा विकार झाला होता, त्यात मला जीवदान देण्यामध्ये या दोन साईभक्तांचा मोठा सिंहाचा वाटा आहे. त्याबद्दल मी आजन्म त्यांचा ऋणी राहीन. प्राणावर आलेल्या संकटातून बचावल्यावर शिरडीला साईना प्रत्यक्ष भेटावयाचे होते. तो योग देखील वर उल्लेख केलेल्या दोन साईभक्तांच्या कृपेने दिनांक ६ जून १९८६ रोजी घडला. एक प्रवासी बस भारतीय कामगार संघटनेने ठरविली. माझे कुटुंब (मी, सौ., दोन मुले व मेवणी) व बरोबर कार्यालयात हिशेबाचे काम पहाणारे ज्येष्ठ कर्मचारी श्री. सुधीर प्रधान व त्यांचे कुटुंब (श्री., श्रीमती प्रधान व त्यांची तीन मुले) रात्री ११.३० वाजता गोरेगावहून शिरडीला साईदर्शनासाठी व दोन दिवस लोणावळा येथे भारतीय कामगार सेनेचे कामगार भवन आहे, तेथे आराम करण्यासाठी निघालो. त्याची कहाणी पुढील प्रमाणे —

शिरडीला पोचल्यावर श्री साईदर्शन व्यवस्थित झाले. दुपारी भोजन घेतल्यावर थोडावेळ आम्ही विश्रांती घेतली, दुपारी तीन वाजता शिरडी सोडली व लोणावळ्यास जाण्यास निघालो. परंतु आम्ही त्या दिवशी शिरडीहून निघणे साईना मंजूर नसावे. तो अमावास्येचा दिवस होता. अमावास्या वर्गे न बघता लोणावळ्यास जायचेच या उद्देशाने आम्ही मार्गस्थ झालो आणि थोड्या अंतरावर गेल्यावर बसवा टायर फाटला. मग दुसरा टायर बसविण्यात आला. तो देखील थोड्याच वेळात पंक्त झाला. त्या दिवशी शिरडी संगमनेर मागविरील संपूर्ण वीज पुरवठा खंडीत झाला होता. जवळपास पेटोलपंप सुद्धा नाही, मग आमचे हाल काय विचारता? पहिलाच फाटलेला टायर तात्पुरता दुरुस्त करून बस चालू झाली. ती धीमेधीमेच जात होती.

आणि दुसरे दुर्दैव आड आले. संगमनेर मागविर आळेफाट्यावर बस आल्यावर तिथे तीन फाटे फुटतात, एक मार्ग पुण्याला जातो, दुसरा लोणावळ्याला व तिसरा कल्याणला जातो. बसचालकाने चौकशी न करता बस पुढे नेली व मार्ग चुकला. आळेफाटा ते लोणावळा फक्त ७२ किलोमीटर असताना आळेफाटा ते कल्याण १४० कि.मि. अंतरावर आम्ही मार्ग क्रमू लागलो होतो. हे आम्हाला जवळ जवळ निम्मे अंतर गेल्यावर कळले. तोपर्यंत रात्रीचे आठ वाजले होते. परत मागे फिरणे अशक्य होते. कारण टायरचा भरवसा नक्हता. कामचलावू दुरुस्त केलेला टायर कधी दगा देईल व आम्ही कुठे

अडकून पडू याचा नेम नव्हता. रस्ता घाटाचा होता. घाटातील रस्त्यात सर्वत्र अंधार. रस्त्यावर वर्दळ नाही. एका बाजूला खोल दरी व किर रान. रातकिड्यांचा आवाज व सर्वत्र चमचमणेरे काजवे. झाडेसुद्धा चांदीसारखी काजव्यामुळे चमकत होती. अशा प्रसंगी आमची काय स्थिती झाली असेल ते साईंच जाणे. एखादे श्वापद जरी आले असते तरी आमची गय नव्हती, किंवा पाऊस जर आडवा आला असता तर?

अशा प्रसंगी साईं नामस्मरणाशिवाय मार्गच नव्हता. त्यातच तीन माणसे हातात कंदील घेऊन व हत्यारे घेऊन आमच्या बसच्या रोखाने येत होती. आता ते आम्हास लुटणार या विचारात असताना साईबाबांनीच आम्हाला वाचविले. बसचालकाने, साईकृपेने बसचा वेग इतका वाढविला की, आम्ही कधी त्यां माणसांना मागे टाकले तें कळलेच नाही व कधी एकदा कल्याण येते याची वाट बघत राहिलो. अजून ४५ किलो.मि. अंतर बाकी होते.

मध्ये एका गावी लाईट व घेरे दिसल्यामुळे बस चौकशीसाठी थांबली. तेव्हढ्यात एक गृहस्थ बसजवळ आला व सांगू लागला की, मला बसमध्ये घ्या. माझी बस चुकल्यामुळे मी येथे अडकून पडलो आहे. मला पुण्याला जावचे आहे, मला कृपया कल्याणपर्यंत पोचवा. या माणसाला बसमध्ये घ्यावे की न घ्यावे हा विचार पडला. परंतु माणुसकीसाठी त्याला बसमध्ये घेतले व बस चालू झाली.

एव्हना रात्र बरीच झाली होती. रात्रीचा १२.३० चा सुमार. एव्हढ्या अंधाच्या रात्री आमची बस पुढे पुढे जात होती. एव्हढ्यात काय झाले कळलेच नाही. फक्त बसच्या टपावर धडाधड काहीतरी वस्तू फेकल्याचा आवाज झाला. आम्हाला वाटले की बहुधा बसचा टायरच फुटला असावा. म्हणून बसचालक खाली उतरून पाहू लागला. तेव्हा बसमध्ये मध्याशी चढलेला तो गृहस्थ म्हणाला, बसचा टायर फुटला नाही, हा वेगव्याच ग्रकार आहे. तुम्ही बस थांबवू नका, जोरात चालू करा. त्याच्या ह्या बोलण्याने आमच्या लक्षात आले की, हा भुताटकीचा तर ग्रकार नसावा? आम्ही सर्वजण घावरून गेलो. एव्हना बसचालकाचा सुद्धा घीर खचला होता. परंतु तो गृहस्थ न घावरता सर्वाना घीर देत होता, व सांगत होता, आता थोडेच अंतर बाकी आहे. साईबाबांनी त्या गृहस्थाला धाडून आम्हाला पुन्हा वाचविले.

साईबाबांचा चमत्कार येथेच दिसून आला. साईनामस्मरण करीत आम्ही प्रवास करीत होतो. नंतर कल्याण कधी आले हे. कळलेच नाही. तेथून थोड्याच अंतरावर डोंबिवली येथे आमच्यात असणाऱ्या श्री. प्रधान यांच्याकडे रात्र काढण्याचे ठरविले व बस डोंबिवलीकडे वळविली.

ज्या टायरची क्षमता १० कि.मि. जाण्याचीसुद्धा नव्हती, त्या टायरवर आम्ही १४० कि.मि. आळेफाटा ते कल्याण हा प्रवास टायरने न दगा देता केला. भयाण रात्री व जंगलात आम्ही अडकून न राहता साईकृपेने घरी आलो. तसेच जो गृहस्थ कल्याणला उतरणार होता, तो कल्याणला न उतरता आमच्या बरोबर डोंबिवलीपर्यंत आला. आम्हाला सुखरूप घरी सोडले व नंतर कोठे गेला हे कळलेच नाही. आलेल्या संकटातून आम्हाला

साईबाबांनी चमत्कार दाखवून वाचविले. त्या साईबाबांजवळ शिरडीला आम्ही एक दिवस देखील वास्तव्य करू नये याची आम्हाला राहून राहून खंत वाटू लागली. त्यांची मनोभन क्षमा मागून ही कहाणी संपवित आहे.

श्री साईची नित्य माझ्या पाठी छाया!

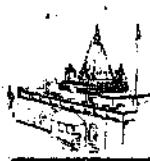
कु. छाया आ. सापळे
आयुर्वेद महाविद्यालय,
खासकील वाडा, सावंतवाडी,
सिंधुदुर्ग.

आम्हाला सर्वानाच साई नित्य तारून नेत असतात. मी यंदा एस.वाय.बी.ए.एम्.एस्.ला आहे. गेल्यावर्षी आम्हाला हॉस्टेल कॉलेजचेच होते, यंदा जरा अडचणीमुळे खोली घेऊन रहावे लागत आहे. माझे बाबा जरा सनातनी विचारांचे. त्यांना मी खोली घेऊन रहाण्यापेक्षा पाहुण्यांकडे रहावे असे वाटत होते. पण मला पाहुण्यांकडे रहाणे आवडत नाही. मी साईबाबांना सांगितले की, बाबा तुम्हीच आता माझ्या बाबांचे मन वळवा व मला मैत्रिणीसमवेत रहाण्याची परवानगी द्या. आश्चर्य म्हणजे माझे वडील सावंतवाडीला जाऊन खोली पाहून आले. मला तर फारच आनंद झाला. असे आहेत माझे साई इच्छापूर्ती करणारे.

काही दिवसांपूर्वी रात्रीच्या वेळी मी कॉटवर झोपले होते, मला काहीतरी वाटू लागले म्हणून मी दुसऱ्या कॉटवर झोपले. सकाळी उटून माझ्या कॉटवर पहाते तर दुतोंडा नावाचा प्राणी होता. जर रात्री साईबाबांनी मला माझ्या कॉटवरून उठण्याची आज्ञा दिली नसती तर...

माझ्या चेहऱ्यावर कसल्यातरी औषधाच्या अंलर्जीनि अनेक पुळ्या आल्या होत्या. पुळ्या गेल्या पण त्याचे डाग राहिले होते. साईबाबांची उदी मी रोज लावत आहे. आता हे डाग गेल्यात जमा आहेत.

आठ दिवसांपूर्वीचीच गोष्ट. आमच्या घरी कणकवली येथील गोपुरीतून केलीचा भोना गेल्यावर्षी आणला होता. यंदा केळ चंगली भोठी झाली पण हल्लीच ती कुसली व खालील कंद पूर्णपणे नाहीसा झाला. सौ. आझे वरुन ती केळ तोडली व टाकली. बाबांना म्हणाली, 'साईबाबा, ही केळ देवस्थानातील आहे. बाबा तुमची जर आमच्यावर कृपादृष्टी असेल तर यालाच दुसरं झाड येऊ द्या.' आठ दिवसात पहातो तर त्या तोडून टाकलेल्या कोंडातूनच कोंब बाहेर पडला होता. ज्या केळीला कीड लोगली होती त्या केळीला नवे रोपटे! बाबांची करणीच अगाध आहे. विषालासुध्दा अमृत बनविण्याचे सामर्थ्य माझ्या बाबांकडे आहे.

होती असे वाटते. दि. १८.७.८६ रोजी शुक्रवारी मला कार्यालयात दिवसभर थंडी वाजत होती. तरी कर्तव्य हाच परमेश्वर ह्या नियमामुळे कितीही थंडी वाजली तरी मी माझे काम करतच होतो. कार्यालयीन वेळ संपली, नंतर नेहमी प्रमाणे गोडोली, येथे मी बांधलेल्या श्रीसाईबाबा मंदिरात संध्याकाळी आरतीस जाऊ शकलो नाही. फारच थंडी वाजत होती, म्हणून पटकन बसने कसाबसा घरी गेलो, गेल्याबरोबर कपडे काढले व धाडकन अंग कॉटवर टाकले व स्वेटर घालून तीन चादरी अंगावर घेतल्या तरी थंडी थांबेना सारख्या उलट्या होवून उचकी लागत होती. मी शांतपणे हरि: ३० बाबा हा जप करीत पडून होतो. घरातले लोक पळत आले. पहातात तर मी थंडीने उडत होतो. दात वाजत होते. लगेच रात्री ८ वाजता डॉक्टरांना बोलावले व त्यांनी माझी तब्बेत तपासली तर अंगात १०४ डिग्री ताप होता. एवढा ताप माझे आयुष्यात मला प्रथमच आला होता. रात्रभर बडबड चालली होती. कोणीही माणूस ओळखत नव्हते. घरात काय गडबड चालली तेही समजत नव्हते. माझी मात्र बडबड म्हणजे, “बाबा मला माफ करा, मी तुमचे आरतीस येऊ शकलो नाही.” व इतर काही असंबंधित बडबडत होतो. व सारखा हरि: ३० बाबा हा जप चालूच होता. ओकान्या व उचक्या चालूच होत्या. घरातले सर्व घावरले व हे असे का होते हेच त्यांना समजेना. रात्रभर ओकान्या व उचकी चालूच होती. सकाळी पुन्हा ताप पाहिला तर तो १०२ डिग्री होता. तो शनिवारचा दिवस! दिवसभर १०२ डिग्री ताप, ओकान्या व उचकी चालूच होती. संध्याकाळी ७.३० वाजता माझ्या पळीने दहीभाताचा उतारा केला आणि रात्रभर भरपूर घाम येऊन गेला. सकाळी उठलो तर आता शिर्डीस जाण्यास जमणारच नाही. म्हणून रात्रीच सौ. इंगलेबाईना उद्या सकाळी येऊन शाल, लाडू, दक्षणा, नारळ वर्गारे घेऊन जा व श्रीसाईबाबांना अर्पण करा असे सांगितले. मी बरोबर येत नाही, म्हणून त्या नारज झाल्या व जड अंतःकरणाने बरं म्हणून घरी गेल्या. सकाळी उठल्यावर आपोआपच दाढी केली. आंघोळ केली व कपडे बदलून गादीवर पडून होतो. मी पळीला म्हणालो मला पूजा करण्याची अजिबात ताकद नाही. तेव्हा तिने स्नान करून लगेच श्रीसाईबाबांची पूजा चालू केली. पूजा झाली व लगेच आरती चालू केली. आरती चालू असतानाच मला श्रीसाईबाबांनी, “शिर्डीस ये,” “शिर्डीस ये” अशी प्रेरणा दिली. मलाही उत्साह वाटला व आरती संपली की मी ताबडतोब पळीस सांगितले की, मी शिर्डीस जाणार, तू गाडी येईपर्यंत तयारी कर. घरात सर्वांनीच विरोध केला पण मी श्रीसाईबाबांचा आदेश आजपर्यंत कधीच डावलला नाही. तेव्हा मी सर्वांना निर्वाणीचे सांगितले की, मी शिर्डीस जाणार, जाणार, जाणार. हे ऐकताच मी जिद्दीचा माणूस कधीच मागे हटणार नाही, हे माहित असल्यामुळे मी तिला व घरातल्या सर्वांना सांगितले की, काही वाटेल ते होवो मी बाबांचे चरणाजवळ जावून मरणार पण मी जाणार. असे असल्यामुळे अंगात एक प्रकारचा संचार झाल्यामुळे सकाळी ११ वाजता सौ. इंगलेबाईचे गाडीने निघून रात्री ८.३० वाजता शिर्डीस गेलो. श्रीसाईबाबांचे मनसोक्त दर्शन घेतले, अशाप्रकारे माझी अशी गंभीर तब्बेत असतानाही श्रीसाईबाबांनी माझी

इच्छा पूर्ण तर केलीच व माझी कसोटीही पाहिली. माझी परीक्षा घेतली व मीही त्यात त्यांच्या कृपेने उत्तीर्ण झालो. ताप, थंडी श्रीसाईबाबांनी कोठे पळवून लावली ते समजले नाही. असा हा महान साक्षात्कार झाला.

दि. २०.७.८६ रात्री शेजारती झाल्यानंतर मी व पत्नी श्री. पराडकर यांच्या सेवाधाम खोली नं. १६५ मध्ये झोपलो असताना रात्रीच मला श्रीसाईबाबांनी दृष्टांत दिला तो खालील प्रमाणे सादर करीत आहे.

सातारला दर गुरुपौर्णिमेस उत्सव श्रीसाईबाबा मंदीरात करावयाचा असल्यामुळे मला समाधीवर जाणे व अभिषेक करणे हे शक्य होत नाही. कारण मला गुरुपौर्णिमेस दिवशीच दुपारी उत्सवाकरिता सातारला येणे भागच असते. ही सत्य व प्रामाणिक नड पाहून श्रीसाईबाबांनी मला गेल्या गुरुपौर्णिमेस सांगितले की, तू हे वस्त्र समाधीस लावून मंदिराबाहेर जो कोणी योग्य वाटेल त्याला पांघर व प्रसाद, दक्षिणा दे त्याप्रमाणे मी गेल्या गुरुपौर्णिमेस एका आंधव्याची पूजा केली व नवी कोरी शाल पांघरली व लाडूचा प्रसाद त्याच्या तोंडात घातला व रुपया दक्षिणा देऊन त्याच्या पायावर श्रीसाईबाबा समजून डोके ठेवले व परत सातारला आलो. त्यावेळी श्रीसाईबाबांनी त्या आंधव्याचे रूपात येऊन त्यांनी मला भरघोस आशीर्वाद दिला. सर्व शिर्डी जनता आश्वयनि पहात होती. त्यावेळी हे सर्व चालू असताना चि. जयंतराव कौलवकर, रा. कागल, तसेच श्री. जयवंत कुलकर्णी गायक, रा. मुंबई व त्यांचे सर्व सहकारी हजर होते. ह्यालाच ईश्वरपूजा व श्रीसाईपूजा म्हणतात असे मी मानतो. त्याच धर्तीवर रात्री झोपलो असताना दि. २०.७.८६ रोजी रात्री १२.३० चे दरम्यान आवाज आला की, “महारोगी भेटेल”. असा तीन वेळा आवाज आला. मी फारसा विचार केला नाही. सकाळी उठल्यावर मी व पत्नीने द्वारकामाईत श्रीसाईबाबांच्या पादुकांची पूजा पहाटे ४.३० वाजता केली. त्यांना प्रसाद, नारळ, दक्षिणा अर्पण केली. पूर्वीच श्रीसाईबाबांनी आदेश दिल्याप्रमाणे मी नारळ व लाडू धुनीची पूजा करून धुनीत नेहमीच टाकतो, त्याप्रमाणे याही वेळेस ते अर्पण केले. ह्यालाच खेरे सर्मर्पण म्हणतात. नंतर बाहेर गेलो तर द्वारकामाई ते समाधी मंदिर याचे दरम्यान एका कळून्यावर एक वृद्ध माणूस गुढगे छातीशी घेऊन कुडकुडत बसला होता. मला एकदम प्रेरणा झाली, मी तडक त्याचेकडे झेप घेतली. ताबडतोब नवी कोरी शाल श्रीसाईबाबांचे पुतल्यास घालतात तशी पांघरली, लगेच लाडू तोंडात घातला व १ रुपया दक्षिणा हातात दिली तर त्यावेळी मला एकदम संवेदना झाली की, ही बोटे महारोग्याची आहेत. ताबडतोब रात्रीच्या दृष्टांताची आठवण झाली. लगेच चिखल असतानाही डोके टेकून त्यांना श्रीसाईबाबा समजून नमस्कार केला व मोठ्याने हरि: उँ बाबा हा घोष केला. यावेळी पत्नी व समाधी मंदिरात जाण्यासाठी लोकांची रांग लागली होती. ते सर्व, हे काय चालले आहे हे आश्वयनि पहात होते. त्या वृद्धाने मला मोठ्या उदार अंतःकरणाने दोन हात वर करून भरघोस आशीर्वाद दिला. त्याच्या तोंडावर समाधानाचे हस्य होते. असे हे सर्व श्रीसाईंनी सांगितले त्याप्रमाणे मी केले. व श्रीसाईबाबांनी संतुष्ट व समाधानी केले. असा हा महान साक्षात्कार घडल्यानंतर मी व

पलीने समाधानाने श्रीसाईबाबांची पहाटे ५.०० वाजताची आरती झाल्यानंतर ६.३० वाजता निघून दुपारी सातारला ३.३० वा. शिर्डी कोल्हापूर गाडीने मंदीरातील उत्सवासाठी आलो.

असे हे दोन महान साक्षात्कार घडले. वाचकहो, विचार करा की, श्रीसाईबाबांनी आपले वचन पूर्ण करून दाखविले. त्यांचे वचन म्हणजे, “जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव” हे त्यांचे तत्व त्यांनी मला साक्षात्कार देऊन खेरे करून दाखविले. धन्य ते श्रीसाईबाबा. अशा त्या श्रीसाईबाबांना कोटी कोटी प्रणाम करून मी माझी लेखणी त्यांचे चरणी स्थिरवतो.

उदीचा प्रताप

सौ. उषा दत्तात्रेय महाजन
७/६३, पौँड गावठण,
विलेपाले (पश्चिम),
मुंबई-४०००५६.

सन १९८३ मध्ये मी कंबरेने अतिशय हैराण झाले होते. मी घरची सगळी औषधे केली. पण काही गुण येईना. मग मी डॉक्टरकडे गेले. त्यांनी मला तपासले व औषधे दिली. ती मी घेतली. पण त्या औषधाने मला गॅस झाला. तो इतका की मला चालता येईना. म्हणून मी दुसऱ्या डॉक्टरकडे गेले. त्यांनी मला तपासले, एकसेरे काढला, काडीओग्राम काढला व सांगितले की अट्क येण्याचा संभव आहे. तेव्हा हिला हॉस्पिटल मध्ये अँडमिट करा. त्याप्रमाणे मला दुसऱ्या दिवशी नानावटी हॉस्पिटलमध्ये अँडमिट केले. पण मी खोलीतून बाहेर पडतेवेळी बाबांची उदी घेतली व बाबांच्या फोटोसमोर उधे राहून प्रार्थना केली की, माझे सगळे रिपोर्ट चांगले असू देत म्हणून बाबांना सांगितले व हॉस्पिटलमध्ये गेले. डॉक्टरनी मला तपासले (त्यातच बाबांचा धावा चालू होता.) व माझा फोटो काढला. काडीओग्राम काढला. रक्त तपासले. रिपोर्ट चांगला आहे पण तुम्हाला हॉस्पिटलमध्ये रहावे लागेल, असे डॉक्टरने सांगितले. त्याप्रमाणे मी सहा दिवस राहिले व सातव्या दिवशी घरी आले. पण त्या दिवसांत मला कमरेपासून त्रास व्हावयास लागला म्हणून माझा कमरेचा फोटो काढला. (त्यावेळीही बाबांचा धावा चालू होता.) रिपोर्ट चांगला आला. घरी आल्यावर १-२ दिवस चांगले गेले. मग एकाएकी कापरी यावयास सुखावात झाली. ती सन १९८५ डिसेंबर पर्यंत चालू होती. तेवढ्या अवधीत सारखी बाबांची उदी व डॉक्टर चालू होता. आता ९०% आराम आहे. पण बाबांची उदी सारखी चालू आहे. पोटात घेणे व अंगाला सारखी लावणे. अजून १०% बाकी आहे. ती बाबांच्या आशीर्वादाने साफ व्हावी अशी मी बाबांकडे प्रार्थना करत आहे. घरातील सर्व माणसांवर बाबांची सतत सावली रहावी अशी मी बाबांना मनोभावे प्रार्थना करीत आहे.

बाबांच्या कृपेने मुलाचा पुनर्जन्म

— श्री डॉल्यू. के. शेलार
मुळे गल्ली, हतवळणेचा वाडा,
वैजापूर - ४२३७०१,
जि. औरंगाबाद.

माझ्या मुलाला जन्मतःच हृदयविकार झाला. बाळ दिड महिन्याचे असताना, या आजाराचे निदान झाले. परंतु अशा कोवळ्या वयात शस्त्रक्रिया करणे धोक्याचे होते. औषधेपचार चालू होता. एक दिवस अचानक बाळाची तब्बेत बिघडली. सर्वांना वाटले की, आता मुलगा वाचणे शक्य नाही. मी त्याच दिवशी शिर्डीला जावून बाबांचे दर्शन, उदी व प्रसाद घेऊन घरी आलो. बाळाला उदी मिश्रित पाणी पाजले व ठरविले की, बाबांचे नाव सतत तोंडी रहावे म्हणून बाळाला 'साई' म्हणून हाक घायची व मी बाबांकडे मुलाच्या प्राणाची भीक मागू लागलो.

बाबांच्या कृपेने दुसऱ्याच दिवशी मुलाला बरे वाटू लागले. पुढे बाळ साई पाच वर्षांचा झाला. मी त्याचे हृदयाचे ऑपरेशन करण्याचा निर्णय घेतला. दिनांक २८ मे ८६ रोजी मी पतीसह बाळ साईला शिर्डीला घेवून गेलो. बाबांचे दर्शन, उदी, प्रसाद व आशीर्वाद घेवून पुढे मुंबईला रवाना झालो. मुंबईला कोणीही नातेवाईक किंवा ओळखीचे नसताना देखील बाबांच्या कृपेने एका संस्थानात आमची राहण्याची व जेवणाची मोफत सोय झाली. एका प्रख्यात रुग्णालयामध्ये बाबांच्या कृपेने त्याच दिवशी अऱ्डमिशन मिळाले, तिथे फक्त अऱ्डमिशनसाठी एक एक महिना वाट पहावी लागते.

दिनांक ९।६।८६ रोजी 'ओपन हार्ट सर्जरी' ह्या शस्त्रक्रियेसाठी बाळाला नेण्यात आले. बाळाला त्यासाठी अगोदर १२ तासापासून अन्न-पाणी बंद केले होते. मी बाबांची उदी बाळाच्या अंगाला लावली व थोडी त्याच्या जिभेला लावली. आम्ही ऑपरेशन थिएटर बाहेर साश्रु नयनांनी बाबांचा धावा करीत होतो. मी बाबांना साक्षी ठेवून ज्या गोष्टी मला सोडून घ्यायला पाहिजे होत्या त्या सोडल्या. बाबांच्या कृपेने ऑपरेशन यशस्वी झाले. आम्हाला बाबांच्या लीलांचे कौतुक वाटले व आम्ही धन्य धन्य झालो.

परंतु आपल्या नशिकी काही भोग असतील तर ते भोगावेच लागतात आणि ते फक्त बाबांच्या कृपेनेच टळू शकतात. याप्रमाणे आठ दिवसांनंतर ऑपरेशनच्या टाक्यांच्या जागी सूज येवून रक्तप्रवाह सुरु झाला. डॉक्टरांनी आम्हाला धीर दिला. परंतु बाळाला प्राणांतिक वेदना होऊ लागल्या होत्या. पुढे चार-पाच दिवसांपर्यंत रक्तप्रवाह बंद न झाल्यामुळे डॉक्टरांनी परत 'रिओपन' करून रक्तप्रवाह बंद करावा लागेल म्हणून सांगितले. आम्ही दोघे खूप दुःखी झालो. मुंबईसारख्या ठिकाणी अशा परिस्थितीत बाबांशिवाय आमचं कोणी नव्हते.

डॉक्टरांनी 'रिओपन'ची तारीख दिली. नंतर मी गावी तार करण्यासाठी रात्री ११.३० वाजता भर पावसात फाउंटन येथील कार्यालयात गेलो. परत येताना पावसामुळे रस्त्यावरची पादचाऱ्याची संख्या एकदमच रेडावल्यामुळे वातावरण भयाण वाटत होते. मी रस्त्याने

अक्षरशः रडून बाबांकडे रिओपन शास्त्रक्रिया न होता बाळ साईच्या प्राणाची भीक मागत होतो. त्यावेळेस केवळ बाबांची प्रतिमा डोळ्यासमोर होती. मी म्हणत होतो, बाबा, तुम्ही तुमची निदा करणाऱ्या कुळकर्णी सारखांचे (बाबांच्या हयातीत कुळकर्णी हा गृहस्थ नेहमी बाबांची निदा करीत असे.) प्राण वाचविले. आम्ही तर तुमचे भक्त आहोत. माझ्या मुलाला तुम्ही जीवदान देऊ शकता व ते मिळायलाच पाहिजे. याउपर उलट जर काही होणार असेल तर असो. तरीही बाबा, मी तुमची भक्ती करणार. पण तेव्हा माझ्या मनात सतत एक बोचणी लागून राहिलेली असेल की, आपण बाबांचा धावा करूनही मुलगा वाचला नाही. माझी ती मनःस्थिती नंतर तुमच्या दरबाराला शोभणार नाही. कारण तुमच्याकडे येणाऱ्या प्रत्येकजण हा काही ना काही मिळवून जातो. संतुष्ट होतो मग मीच कसा दुःखी?

आणि काय चमत्कार! दुसऱ्याच दिवशी बाळ साईचा रक्तप्रवाह थांबला. डॉक्टरांनी नंतर एकस-रे काढून रक्तप्रवाह पूर्णपणे आतून बंद झाल्याची खात्री करून घेतली. रक्तप्रवाह बंद झाल्यामुळे पुढील रिओपनचे ऑपेरेशन रद्द झाल्याचे डॉक्टरांनी सांगितले. हे ऐकून आम्ही अगदी धन्य धन्य झालो व बाबांच्या अगाध लीलांची आम्हाला खात्री झाली. बाबांच्या या लीलांचे कौतुक करण्यास माझे शब्द अपुरे पडत आहेत.

पुढे दिवसेदिवस बाळ साईची प्रकृती सुधारत गेली व आम्हाला ३१। ७। ८६ रोजी डॉक्टरांनी दवाखान्यातून सुट्टी दिली. आम्ही ठरल्याप्रमाणे त्याच दिवशी रात्रीच्या गाडीने बाळ साईला घेऊन प्रथम शिर्डीला गेलो. बाबांचे दर्शन घेऊन सुखरूप घरी परत आलो.

बाबांचे घडता स्मरण, दुःखास मिळे विराम

— श्री. भालवंद्र के. गंदे
सुख निवास, चेंदणी, ठाणे.

श्रीसाईलीलेतील भक्तांचे एकेक अनुभव वाचून मन थक होऊन जाई. इतक्या क्षुल्लक व छोट्याशा वाटणाऱ्या घटनांतही बाबा लक्ष घालून भक्तांची अडचण कशी दूर करतात हे वाचल्यावर खरच अचंबा वाटला. इतरेजनांना चमत्कार दाखविणारे बाबा आपणासही चमत्कार दाखवतील का? ह्या विचाराने मनाला घेले. नि त्याची प्रचिति आपणासही सहज येते का? हे पाहण्यासाठी मीही संकल्प केला की जर मला अनुभव आला तर साईलीलेत देईन. नि काय अद्भूत लीला पहा -

निवडणुकीच्यावेळी माझी फार दूरवरच्या व खराब ठिकाणी नेमणूक झाली होती. बाबांचे सरण करून माझी ही व्यथा मी तेथील अधिकाऱ्यांना सांगितली. नि त्यांनी मजकडे पाहून लागलीच माझी मागणी मंजूर केली व माझ्या मनावर असलेले भितीचे दडपण क्षणात नाहीसे झाले.

बाबा भक्तांच्या क्षुल्लक घटनेवरही लक्ष ठेवतात नि श्रद्धा ठेवली तर कुणाचीही अडचण क्षणात दूर होते याचा हा जिवंत अनुभव !

शांतीचा अमोल ठेवा — साईप्रसाद

सौ. सिता सावंत
 'धनकुंज', तानाजी नगर,
 चिंचवड गाव, पुणे— ३३.

माझ्या मोळ्या दोन बहिणींना पहिल्या ३।३ मुलीच आहेत. आणि आम्हालाही पहिली मुलगीच आहे. आता तिच्यानंतर आम्हालाही मुलगीच होणार की काय? ही घोर चिंता नेहमीच मनाला सतावत होती. तशातच मोळ्या मुलीनंतर ४/४। वर्षानंतर मला दिवस गेले होते. पण तीन महिन्यांनी माझे अंबोर्शन झाले. (त्यावेळी साईनाम स्मरणाबद्दल मला काहीच माहीत नव्हते.) त्यानंतर बरेच महिने मला गर्भधारणा रहात नव्हती. आम्ही दोघे फारच निराश झालो होतो. तशातच घरातही शुल्लक कारणांनी क्लेशही होऊ लागले. त्यामुळे घरात शांती तर नव्हतीच परंतु मनही उदास, बेचैन होत होते. अशावेळी माझी बहीण व मेव्हणे यांच्या सल्ल्याप्रमाणे आम्ही दोघांनी श्री साईचरणी लीन होऊन साईमातेला हाक मारून, 'साईनाथा, आमचा अधिक अंत न पहाता घरात शांती येवून आम्हाला तुझ्या आशीर्वादाने मुलगा होऊ दे. तुझ्या घरणी बारा महिने येऊन बारा फेच्या पूर्ण करेन.' असे नवस माझ्या पतीने केले आणि खेरेच, साईमाता आपल्या वक्तनांना जागून आमच्या हाकेला धाऊन आली. दोन महिन्यातच मला गर्भधारणा राहून आम्हाला श्री साईमातेने आपला कृपा प्रसाद आम्हाला माझ्या पुत्राच्या रूपात दिला आणि म्हणूनच आम्हीही आमच्या मुलाचे नाव 'प्रसाद' ठेवले आहे. बोलल्याप्रमाणे माझ्या पतीने साईचरणी बारा महिने जावून बारा फेच्या पूर्ण केल्या. त्यानंतर बाळ प्रसाद व मुलीसह आम्ही वर्षातून १/२ वेळा तरी पवित्रक्षेत्री शिर्डीस जावून साईचरणी नतमस्तक होवून समाधानाने घरी येतो. आज साईकृपेमुळेच आम्हाला आमच्या संसारी शांतीसमाधानाचा उपभोग घेता येत आहे.

आमच्या घरी गुरुवार हा दिवस फारच मंगल दिवस वाटतो. त्यादिवशी पूजा — पोथीवाचन — सर्व आरत्या — उदीप्राशन करूनच दिवसाचा प्रारंभ आम्ही करतो. आरत्या करताना आम्ही सर्व तल्लीन होवून जातो. त्यावेळेस घरातील वातावरणच मुळी साईमय होवून जाते. (आमची दोन्ही मुले आमच्यासारखीच धार्मिक वृत्तीची आहेत.) माझ्या घरातील देव्हाच्यात श्रीसाईसमाधीचा फोटो लावल्यापासून मला वाटत. असलेले भय पारच पळून गेले आहे. (तसा माझा स्वभाव फारच भित्रा होता.) परंतु आता बाबांची सावलीच माझ्या पाठीशी वावरत आहे असे मला वाटते, त्यामुळे आता मी बरीच धीट बनले आहे. साईच्या पवित्र नामस्मरणनेही मनाला केवढा उत्साह व शांती लाभते हे सर्व भाविक अनुभवतच आहेत.

या ३/४ वर्षात आम्हाला आलेल्या सुखानुभवांनी मन आनंदाने उचंबळून येते तर नयन प्रेमाश्रूनी दाटून येतात. हे साईनाथा, अशीच तुझी कृपादृष्टी सर्व भक्तजनांवर सदैव राहो हीच आमची सदिच्छा!

एक अनुभव

— श्री. तुकाराम गणपत पोयरेकर
६१६-ए/२६, लक्ष्मी बिल्डींग,
ना.म.जोशी मार्ग,
भायखळा, मुंबई - ४०००२७.

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून। तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥

ह्या श्री साईबाबांच्या वचनाची पूर्ती मला झाली. मी आणि माझे मित्र श्री. केरावाला आम्ही दि. ३-१२-८५ रेजी सकाळी ११ वा. च्या एस.टी.ने शिर्डीस जाण्यास निघालो. गाडीचे चालक व वाहक चांगले होते व गाडी व्यवस्थित आणि चांगल्या वेगाने शिर्डीस आगेकूच करीत होती. आम्ही दुपारी ४ वाजता नाशिक एस.टी. स्थानकावर पोहोचलो.

गाडीच्या वाहकाने सांगितले की, गाडी १० मिनिटे येथे उभी राहणार तेव्हा आम्ही लगेच उपहारगृहात चहा पिण्यास गेलो. आमच्या समोरच गाडीचे चालक व वाहक चहा पिण्यास बसले होते. चहा पिठान आम्ही पैसे देत असताना औपच्या गाडीचे चालक व वाहक उठले. तेव्हा आम्ही लगेच गाडीकडे निघालो परंतु गाडी निघून गेली होती. आम्ही नाशिक स्थानकाच्या डेपो मैनेजरला भेटलो व त्याला सांगितले की, आम्ही शिर्डी गाडीचे प्रवासी आहोत व गाडी निघून गेली. आमच्या बॅग व त्यामध्ये पैसे, कपडे आणि साईसच्चरित वर्गारे होते. परंतु डेपो मैनेजरने सांगितले की, आम्ही तुम्हास शिर्डीपर्यंत पोहचण्याची व्यवस्था करू. आम्ही त्यांना पुढील स्थानकावर टेलीफोन करून गाडी थांबविण्यास सांगितले. नंतर आम्ही नाशिक रोड स्थानकावर गेलो परंतु तेथे आम्हाला सांगण्यात आले की, गाडी येथे आलोच नाही. तेव्हा आम्हाला काहीच सुचेनासे झाले. मी श्री साईबाबास प्रार्थना केली आणि सांगितले की, जर बॅग आणि साईसच्चरित परत मिळाले नाही तर मी शिर्डीस आपल्या दर्शनाला येणार नाही आणि साईसच्चरित जर मिळाले नाही तर परत विकत घेणार नाही आणि वाचणारसुधा नाही.

नंतर आम्ही डेपो मैनेजरला सांगून सिन्हरला गाडी अडविण्यास सांगितले परंतु तेथेही कोणी दखल घेतली नाही. शेवटी गाडीने शिर्डीस आलो. शिर्डीला उतरून डेपो मैनेजरला भेटलो व त्यांना झालेल्या सर्व गोष्टी सांगितल्या. तेव्हा त्यांनी सांगितले की, येथे तुमचे सामान उतरले गेले नाही आणि गाडी कोपरगांव स्थानकाला गेली. तेव्हा तुम्ही तिकडे जाऊन चौकशी करा. त्यांच्या ऑफिस मधून बाहेर पडलो तेव्हा आमच्या गाडीचे चालक व वाहक दिसले. त्यांच्याकडे चौकशी केली तेव्हा त्यांनी सांगितले की, तुमचे सामान कोपरगाव स्थानकावर जमा करण्यात आले आहे. तेव्हा तुम्ही तिकडे जाऊन ते तुमच्या ताब्यात घ्या. तसे केल्यानंतर आम्ही श्री साईबाबांचे दर्शन घेतले.

बाबा मला घावी सोबत

सौ. लिलावती तु. विनसाळे

२२, शालीमार, नवयुग नगर,
एस. क्वी. रोड, दहिसर (पूर्व),
मुंबई नं.— ४०००६८.

मी दखवर्षी माझ्या गावी जात असते, परंतु सोबतीविना व तेथे होणाऱ्या गैरसोयीमुळे मला निरशेने मुंबईला येणे भाग पडते. माझी मुले देखील मला एकटीला गावी पाठवत नाहीत. मला तर निसर्गात रहाणे फार आवडते. आणि गावी तर मी एकटी याहू शकत नाही. मला साईबाबांचे अनेक अनुभव आले आहेत. आणि माझी त्यांच्यावर श्रध्दा देखील असल्याने मला सोबत मिळावी म्हणून मी बाबांचा धावा केला. एक दिवस माझी एक मैत्रीण घरी आली होती. बोलता बोलता मला गावी जायचे आहे, परंतु त्यात येणारी अडचण मी तिला सांगितली. तेव्हा ती म्हणाली, 'माझ्या लहान बहिणीची मुलगी आहे. तू तिला घेऊन जा. बघ तुला ती कशी वाटते. तुला दाखविण्याकरिता मी तिला मंगळवारी घेऊन येते'. बोलत्याप्रमाणे ती मुलीला घेऊन माझ्या घरी आली. पाहाताक्षणी मला मुलगी आवडली. मुलगी ८-९ वर्षांची चुणचुणीत, चटपटीत होती. तिला पहाताच मी साईबाबांचे मनोमन आभार मानले व मुलाला आमच्या दोघीचे गावी जाण्याचे तिकीट काढण्यास सांगितले. गावी ह्या मुलीने मला कोणताही त्रास दिला नाही.

तसेच एकदा गावी असताना माझे घरचे काम अर्धवट राहिले होते. ते पूर्ण करण्यासाठी मला माणूस मिळत नव्हता. तेच्छा साईना माझी अडचण सांगितली, नि काय आश्चर्य! दुसऱ्या दिवशी ४ वाजता एक अपरिचीत व्यक्तीने येऊन माझ्या घरचे काम पूर्ण करून दिले. एवढेच नव्हे तर, एप्रिल महिन्यात नातवंडांना शाळेच्या सुट्टीत गावी घेऊन येतो, असे पत्र मला पाठविले. म्हणून मी हापूस आंबे काढून पिकत ठेवले. पण तिकीट न मिळत्याने नातवंडी येऊ शकली नाहीत. व येथे माझे आंबे खराब होऊ लागले. काय करावे सुचत नव्हते. १ मे १९८६ च्या सकाळी ७ वाजता साईना दिवा लावला नी मुलांची वाट पहात बसले. इतक्यात आमचे स्नेही आप्पा आले. ते दोन दिवसांनी मुंबईला जाणार होते. म्हणून मी त्यांच्याकडे चांगलेसे आंबे निवडून करंडा भरून दिला. ते आपल्या घरी गेल्यावर मला माझ्या मुलाचे १ तारखेला येणार असल्याचे पत्र मिळाले. आंबे जरी मुंबईच्या प्रवासाला गेले असले तरी उरलेले काही अर्धेकच्चे, पिके आंबे खाऊन २० दिवसांनी मुले मुंबईला गेली. मी भात्र त्यांच्या मागून ७ दिवसांनी मुंबईला आले. आतापर्यंत मला साईबाबांचे अनेक अनुभव आले आहेत. आमच्या घरातील सर्वजण साईचे भक्त आहेत. माझा मोठा मुलगा तर अधुनमधुन साईदर्शनाला जातच असतो.

साईं कृपेने पास झालो

— श्री. मुकुद द. मोरे
स्त्री. एम. पटेल हाऊस,
चारपुल, मु. पो. नवसारी,
जि. बलसाड, गुजराथ.

श्री साईबाबांच्या लीला अगाध आहेत. त्याचे प्रत्यंतर सर्वच साईभक्तांना येत असते. मलाही असाच अनुभव आला. तो पुढे उद्धृत करीत आहे.

माझी वाणिज्य शाखेची शेवटची परिक्षा चालू होती. मी पूर्ण तयारीनिशी परिक्षेला समोर गेलो होतो. पण पेपर कठीण जात होते. अशाप्रकारे पेपर कठीण गेले तर आपली घडगत नाही. हे सतत जाणवत राहिल्याने मनाला हुरहून लागून राहिली होती. माझी व्यथा मी आईसमोर मांडली. आई साईभक्त असल्याने; तिने बाबांना साकडे घातले की, मुलास उतीर्ण केलेस तर त्याला शिरडीस घेऊन येईन.

परिक्षेला जात असताना आई मला बाबांची विभूती पाण्यातून पिण्यास व उत्तर पत्रिकेस लावण्यासाठी देत असे. परिक्षा दिली होती. परंतु दोन पेपर कठीण गेल्याने पास होईन की नाही, याबाबत शाश्वती नव्हती. मी पेपर कसे लिहिले हे केवळ मला व पेपर तपासणीकालाच माहित! आणखीही एका दिव्य विभूतीला हे ठाऊक होते. जी संकटकाळी आपल्या भक्ताला तारून नेते. त्याच दयाधनाने 'न भुतो न भविष्यती' घडवून दाखविले आणि मला उतीर्ण केले. ही महाशक्ती कोण, हे साईभक्तांनी ओळखले असेलच. अर्थात ते होते श्री साईनाथ मंहाराज. ज्यांची कृपादृष्टी आपल्या सर्व भक्तांवर सदोदित असते.

एक अनुभव..... अनेक अनुभव

— श्री. गुरुदास कामत बाबाळकर
महालक्ष्मी बांदिवडे, फोडा,
गोवा - ४०३४०१.

अचानक सहज गाठ पडली, तशीच श्री बाबांची आणि आमची गाठ पडली.

देव्हान्यात बाबांचा फोटो तसा पहिल्यापासूनच होता. अन्य देवादिकांचेही फोटो देव्हान्यात होते. पण खर सांगायच म्हणजे, बाबांची ओळख झाली ती तब्बल बाबीस वर्षांनंतर म्हणजे १९५८ ते १९८० ह्या कालखंडानंतरच!

तेव्हापासून 'श्रीबाबा' आमचं आराध्य दैवत बनलं आणि त्या क्षणापासून —

— बाबांवर आमचं प्रेम जडलं!

— ध्यानी-मनी-स्वप्री बाबा दिसू लागले!!

— प्रत्येक खोलीत छबीच्या रूपाने 'बाबा' वावरू लागले!!!

कुणी नूतन वर्षाची भेट म्हणून कॅलेंडर्स, कुणी शिर्डीहून आणलेली छबी, लॉकेट, तर कुणी....

तात्पर्य, 'श्रीबाबा' ह्या ना त्या रूपाने आमच्या वास्तूत ये-जा करू लागले. म्हणता म्हणता दर महिन्याला 'साईलीला' अंक नियमितपणे येवू लागला. मनिअँडर पाठवली म्हणजे उदी प्रसाद घरपोच लाभण्याचा मार्ग मिळाला. एकापेक्षा दोन 'श्री साई सच्चरित्' ग्रंथ आले. लागोपाठ आरतीच्या कॅसेटपण आल्या.

बाबांची नित्यनेमाने मनोभावे पूजन सेवा, श्रीसाई सच्चरिताचे वाचन- मनन-आचरण, दर सोमवारी व गुरुवारी कॅसेटवरत्या आरती श्रवण, सुगंधीत उद्बत्ती व धूप-उद जळण....

....हल्लूहल्लू आमची वास्तूच साईमय होऊन गेली. पहाटे जाग आल्यापासून तो रात्री झोपेपर्यंत लहानांपासून थोरांपर्यंत, अजाणांपासून सूजाणांपर्यंत एकच नाम, एकच ध्यास, एकच जप — हरी ॐ बाबाऽऽ

मग जीवनात कशाची उणीव? कसले त्रास? कसली चिंता?

जीवनातील एकेक गुंता अलगद सुटू लागला. मनातील अनेक मनोकामना एकामागोमाग एक सफल होवू लागल्या.

व्यवहारातील अनेक बिकट व कठिण कार्य विनाअडचणी निर्विघ्नपणे चुटकी सरशी पार पडू लागले.

तरीही, काही गुंते बन्याच मनोकामना तशाच पडून राहिल्या.

बाबांच्या ह्या करणीन मन खिन्न झालं. दुर्ख झालं. हे गुंते मनोकामना सफल झाल्या असल्या तर, जीवनाचा, आयुष्याचा कायापालट होवून अगदी सुखात लोळलो असतो....

तर मग का म्हणून बाबांनी हा मनस्ताप आम्हा भक्तांना घडवावा? अधून मधून बाबा असे कठोर का बर वागतात? तोंडचा घास का म्हणून हिरावून घेतात?

अनेक शंका! अनेक अनुत्तरीत प्रश्न!!

पण खरेखरीच बाबा आपल्या भक्तांना अशी शिक्षा देतील काय?

अर्थातच नाही, कारण, त्यावेळचा गुंता तेव्हाच सुटला असता तर....?

पुढे एका कठिण अवस्थेतून जावं लागलं असतं.

त्यावेळची मनोकामना त्याचवेळी सफल झाली असती तर...? — आगीतून निसदून फोफाट्यात पडल्यासारखच झालं असतं.

आणि कार्य? — सफल न झाल्यामुळे आज सुखात, सपाधानात लोळत अहोत.

असे अनेक अनुभव.... अनेक प्रचिती!....

कितीही लिहिल्या तरीही न संपणाऱ्या... कथिल्या तरीही पूर्ण न होणाऱ्या... ऐकल्या तरी ऐकत रहाऱ्ये असे वाटणाऱ्या...

साईराजा, तुम्हीच माझे कल्पतरु

सौ. निलिमा (इंदुमती) ज. नाईक
११ ३०, विवेकानन्द,
शिवसृष्टी, कुर्ला-२४.

अगाध तुझा महिमा। अकल्पित तुझी चमत्कृती। तुझ्या चरणाशी नम्र ही इंदुमति। काय करु देवा, कसे लिहू सांगा? लिहावे असे जरि मनात, तरी लेखणीत उत्तरेना। टोचणी लागे जिवाला, विचार झोंबे मनाला। विलंब जरी फार जाहला, तरी बुद्धीस उजाळा घावा। कृपासिंधु असता दयाघना, का आटला स्फूर्तीचा झारा। शरणागतीचा मार्ग आखला, स्फूर्तीलहरी उचंबळूनी आल्या। आनंदाचा पाऊस पडला, शब्दांचा सडा पाडला। शब्द होता दिला साईला, साईलीला मासिकाद्वारे सांगेन जगाला। सदगुरु साईनाथांच्या प्रेरणेने म्हणूनी, अनुभव हा मांडिला। आनंद नाम सुपुत्र माझा, छोटा नाईक म्हणती बाबा त्याला। दहावीत असूनही अभ्यासाचा विचार, न शिवे त्याच्या मनाला। परि महतघोर माझ्या जिवाला, पहिली चाचणी परिक्षा। उत्तीर्ण झाला, गवनी, अभिमानाने फुलून गेला। सहायाहीतच नक्षा उत्तरला, सर्व विषयांतचि नापासच झाला। घर हे, पितापुत्राचे रणमैदान होऊनी, माझाही रडून आकांतचि झाला। नऊमाहीला साईमाऊलीने मार्ग सुधारिला, चार विषयांत चिरंजीव पासचि झाला। बोर्डाच्या परिक्षेपर्यंत ओंजारुन गोंजारुन अभ्यास करून घेतला, परिक्षेच्या दिवशी साईचा घावा केला। दयावन्त, कृपावन्त तुम्हीच त्याचा पाठिराखा, परिक्षामंडपि पोचविताना, पायचि लचकला। द्वारापाशी जाताच क्षणीं साष्टांगचि घातला, माझा जरि पाय घसरला। तरी तसा लेकराला, हेचि मागणे देवा, साईनाथा तुजला।

खेळण्यात, हिंडण्यात, मौजेत तीन महिन्यांचा काळ संपला, परि साईसधुनेत खंडन पाडिला। कालचक्र कुणी न हे थांबवू शकला, रवि कार्याचा रथ चालूनी निकालाचा दिवस उजाडला। साईश्यामला वंदन करूनि, आनंदासि शुभेच्छा चितूनि, कर्मभूमीत प्रवेश केला। हात काम करता करता, मन धावे सैरावैरा। सूर्योदय हा झाला मंगळ, परि सूर्यास्तचि कैसा? आपलेच नाणे खोटे असता, प्रभूशीच का कष्टी करता? तरीही साईमाऊली, दयेचीच साऊली, क्षमा करी बालका। धाव, पाव ब्रह्मांडनायका, दूर करी चिंता।

सायंकाळी नसतेच झंझट, युनियन सभेचा प्रस्ताव झाला। जीव काळजात घडकला, साईपदी विश्वास ठेऊनि, साईनाम जपूनी ओढी। गृहद्वाराशी पाय ठेविला, साईबाबांचे नाव घेऊनि दरवाजा ठोठावला। चिंतातूर परि मनी समाधानी, पुत्रमुख देखिता। मनाची वाढली चंचलता, काय जाहले? सांग एकदा, प्राण केंठी आला। धाबरु नकोस मारे, बहुगुण न भिळता फक्त पासचि जाहलो, इति आनंदचि वदला। धावत सुटले, साईबाबांचे पायचि धरले, आनंदाश्रूनी साईनाथा न्हाऊ घातले। माथा उचलूनी कृतज्ञतेने दयाघना पाहिले, साईवचन ते सृतीतच भिनले।

जो जो मज भजे। जैसा जैसा भावे। तैसा तैसा पावे। मीही त्यासी।

श्री दत्तसार्इ

श्री. यशवंत गो. भंडारी
कांदिवली, मुंबई- ४०००६७.

अकरा वर्षापूर्वीची ती घटना, अजूनही सृतीपटलावर अथ पासून इती पर्यंत जशीच्या तशी ताजी आहे. दत्तजयंती निमित्त गाणगापूरला जाऊन दत्ताचे दर्शन घ्यायची योजना आखली. गुरुवारी दत्तजयंतीला गाणगापूरला पोचता यावे म्हणून आदल्या दिवशी म्हणजेच बुधवारच्या 'मद्रास मेल' मध्ये आरक्षण केले. परंतु का कुणास ठाऊक? त्यादिवशी रेल्वेस्थानकावर घोचावयाला मला उशीर झाला. दहा मिनिटापूर्वीच गाडी सुटून गेली होती. मन खिन्ह झाले. द्विधा मनस्थितीमुळे काय करावे तेच उमजेना. थोडा वेळ शांत चित्ताने विचार केला. गाणगापूरी जाता आले नाही म्हणून काय झाले, शिरडीस दत्ताचे दर्शन घडेल असे अंतमन सांगू लागले. आणि ताळकाळ शिरडी गाठण्याचा निर्णय मी घेतला. मुंबई सेंट्रलला एस. टी. पकडून सायंकाळी शिरडीला पोहचलो. इतरत्र कुठेही वेळ न दवडता तडक साईमंदिरात जाऊन बाबांचे ओझरते दर्शन घेतले. दुसऱ्या दिवशी गुरुवार व दत्तजयंती असल्याने, मंदिरात भाविकांची अलोट गर्दी लोटली होती. साईबाबांचे दर्शन घेतांना, मी त्यांच्या चरणकमलावर मस्तक ठेवले. आराधना करण्यासाठी डोळे मिटले आणि काय आश्चर्य! साक्षात श्री दत्तमहाराज समोर उभे ठाकल्याचा भास मला झाला. आणि तत्क्षणी शिरडी हेच गाणगापूर, माझ्या दत्तगुरुंचे हेच स्थान. ही खूणगाठ मी मनाशी बांधली. आतापर्यंत शिरडीच्या साईबाबांबद्दल मला कोणतीच आत्मियता नव्हती, हे विशेष. मात्र वर निर्देशित केलेल्या घटने नंतर माझ्यात परिवर्तन झाले. साईबाबांशी असलेल्या ऋणानुबंधामुळे कळत न कळत मी बाबांकडे आकर्षित झालो. आणि साईभक्तीत तल्लीन होऊ लागलो. माझा एकही क्षण दत्तसाईनामा शिवाय पुढे जातच नाही. इतका मी साईमहालमेने भारावून गेलो आहे. वर्षातून ५-६ वेळा तरी माझ्या शिरडी वाच्या होतातच. भक्ती करण्याचे मार्ग भिन्न असले तरी ती एकाच परमेश्वरप्रत पोहचते. म्हणूनच, 'सबका मालिक एक' हे घोषवाक्य अर्थपूर्ण आहे.

श्री साई वरदहस्ताचा आणाखी एक अनुभव मला माझ्या मुलाच्या आजारपणात आला. सन १९८५ मध्ये माझा मोठा मुलगा 'ऑफिसच्या' आजाराने अगदीच जर्जर झाला होता. त्यामुळे त्याला रुग्णालयात दाखल करणे भाग पडले. डॉक्टरांनी यशस्वीरित्या शब्दक्रिया पार पाडली. परंतु शुद्धीत आल्यानंतर तासाभरात मुलाची दातखिळ बसून त्याचे डोळे गरागरा फिरु लागले. डॉक्टरांची एकच त्रारंबळ उडाली. प्रमुख डॉक्टरांना पाचारण करण्यात आले. परंतु यश काही पदरी पडत नव्हते. सर्वजण हवालदील झाले. मी मात्र साईचा धावा करीत होतो. मनोमनी त्यांच्या पायाशी गडगडत होतो. त्यांच्याकडे करुणा भाकत होतो. असे मी करीत असतानाच जादूची कांडी फिरल्यागत मुलाने डोळे उघडले. काही क्षणापूर्वी निश्चेष्ट पडलेला माझा मुलगा यथास्थित शुद्धीवर आला. एवढेच नव्हे तर आठ दिवसात पूर्ण बरा होऊन तो शाळेतही जाऊ लागला. असा हा साईचा महिमा वर्णवा तरी किती?

श्री साई पोस्टमन

— सौ. प्रपिला रामदास पगरे
मु. पो. उमराण,
ता. नवापूर, जि. धुळे.

श्री साईलीला मासिकाचे माझे पती वाचक आहेत. तसेच वर्गीणीदार आहेत. आम्ही दोघेही साईभक्त आहेत. साई भक्तांना संकटात साथ देतात, याचा ज्वलंत अनुभव ता. १६.६.८६ ला मला आला. पंधरा दिवस झाले तरी अंक येत नाही, म्हणून मी वाट पहात होते. माझे पती कवी आहेत. त्यांच्या कविता साईलीला मासिकात येत असतात. तारीख १६.६.८६ ला मला स्वप्र पडले, स्वप्रात पोस्टमन येऊन मागच्या दारात श्री साईलीला पुस्तक टाकून गेले व जाता जाता पोस्टमन म्हणाला, तुमच्या पतीची कविता काही या अंकात आली नाही, व निघून गेला. ती साखर झोपेची वेळ होती. त्यामुळे मला स्वप्राची पूर्ण आठवण राहिली. मी त्यांना जाग आल्याक्षणी स्वप्र सांगितले. बघा हो, मागच्या दारी पोस्टमन श्री साईलीला मासिक टाकून गेले. परंतु तुमची कविता आली नाही असे सांगितले. त्यांनी माझ्या स्वप्राकडे लक्ष दिले नाही. मी मागचे दार झाडून साफ करण्यास दरवाजा उघडला तर मागच्यादारी मोठा नाग होता. दरवाजाचा आवाज ऐकून तो पळ काढू लागला. मी त्यांना सांगितले, अहो मागच्यादारी साप आहे. मी घाबरून गेले होते. अंगाला घाम फुटला. बोलणे सुवत नव्हते. ते मात्र घरातून मोठी काठी घेऊन आले व त्याला त्यांनी मारून टाकले. शेजान्यापाजान्यांनी पाहिले परंतु त्यांनी स्वप्राचा अर्थ समजून न घेता सापाला मारून टाकले, ती हुरहूर मनाला लागून आहे. एकदे मात्र खेरे की, संकटाची सूचता पोस्टमन रुपाने साईनी मला दिली नसती तर नजर चुकून माझा पाय सापावर पडला असता; तर काय झाले असते? त्याच दिवशी दुपारी साईलीला मासिक मिळाले व खरोखर त्यात माझ्या पतीची कविता नव्हती.

अन्य ती साई माऊली
संकट समयी झाली सावली

छळूळूळूळूळूळूळू

बाबांनी कायम नोकरी दिली.

श्री. देविदास बनारस शिंदे,
बी. एस. सी. (मायक्रो), डी. एम्. एल. टी.,
सहाय्यक अणुजीव शास्त्रज, जिल्हा आरोग्य प्रयोग शाळा, रत्नागिरी.

साईलीला अंकाचे सभासद व्हावे व ज्ञानार्जन करावे अशी बन्याच दिवसापासूनची माझी इच्छा होती. तरी १९८३ पासून भगवान शंभूमहादेव व साईची उपासना मी करीत आहे. 'ओम् नमः शिवाय' व 'श्रीधरा सबूरी' हे दोन शब्द माझ्या मुखी नित्य

असतात् अणूजीव सहाय्यक म्हणून जिल्हा आरोग्य प्रयोगशाळा, रत्नगिरी येथे आठ महिन्यांच्या तात्पुरत्या सेवेत असताना; मी कायम नोकरी मिळविण्यासाठी अहोरात्र धडपड करीत होतो. कायम नोकरी मिळावी म्हणून मी साईबाबांकडे मनोमनी इच्छा प्रदर्शित केली. साईलीला मासिकाचा सभासद होण्यासाठी मनीऑर्डरही पाठविली. आणि सुखद धक्का बसावा अशी मला प्रचिती आली. जे काम आठ महिने घावपळ करूनही होत नव्हते ते अवव्या आठ दिवसात झाले.

कायम नोकरीच्या शोधार्थ मला पुण्यास जावे लागले. रत्नगिरी-पुणे प्रवासात नाना अडचणी उद्भवल्या परंतु त्यातून बाबांनी मला तारले. पुण्याला जाण्यासाठी ११ जून १९८६ ला सकाळी आरक्षण करण्याच्या निमित्ताने रंगेत उभा राहिलो. दोन तास ताटकळत उभ राहूनही मला आरक्षण काही मिळाले नाही. बाबांवर विश्वास ठेऊन मी कार्यालयात परतलो. कार्यालयीन वेळ संपल्यानंतर साई नित्यपाठ व शिवपाठ यांचे वाचन केले. साईची प्रतिमा सोबत घेतली व पुन्हा प्रवासास निघालो. एस.टी. स्थानकावर आलो. रात्री ८.१५ ची रत्नगिरी-पुणे एस.टी. होती. ती सुटावयास अर्धा तास वेळ होता. उद्याचे काय होईल ह्या चिंतेने मी ग्रासलो होतो. त्याच्यबरोबर बाबांचे स्मरणही करीत होतो. तेवढ्यात एक अनोळखी व्यक्ती माझ्याकडे आली. व तिने आपण पुण्यास जात आहात का? अशी मला विचारणा केली. मी होकार देताच त्या व्यक्तीने 'माझा भाऊ पुण्यास जाणार होता परंतु काही कारणास्तव त्याचे जाणे रद्द झाले' असे सांगून मला रत्नगिरी-पुणे गाडीतील आरक्षण घेण्यास विनंती केली. मी त्वरीत त्याच्याकडील आरक्षण घेतले. कारण मला रत्नगिरी-पुणे गाडीत जागा मिळण्याची आवश्यकता होतीच. आरक्षण देणारी व्यक्ती दुसरी तिसरी कोणी नसून प्रत्यक्ष साईबाबा होते हे मी ताडले. पुढील प्रवास सुखकर होऊन मी दुसऱ्या दिवशी पुण्यात पोहोचलो. त्या दिवशी तारीख होती १२ जून १९८६ व वार होता गुरुवार! साईचे दर्शन व नामस्मरण करून मी पुणे येथील डेप्युटी डायरेक्टरांच्या कार्यालयात गेलो. अवघ्या पाच मिनिटातच कायम स्वरूपाच्या नोकरीची मला ऑर्डर मिळाली. डेप्युटी डायरेक्टरांना मी मागे दैनिक रत्नभूमीमध्ये लिहिलेला लेख दाखविला. तो वाचून त्यांनी माझे मनःपूर्वक अभिनंदन केले. खरोखरच बाबांनी माझ्या हाकेला 'ओ' दिली होती. आणखी किती म्हणून बाबांवर भार घालावा? बाबांनी रत्नगिरी एस.टी. स्थानकावर प्रत्यक्षात दर्शन दिलेच पण आता बाबांच्या पदस्पतनि पावन झालेली भूमी; शिरडीस जाऊन बाबांचे दर्शन घ्यावे एवढीच इच्छा! अशाच प्रकारे बाबांच्या कृपेची सावली सर्व साईभक्तांवर राहो हीच साईचरणी प्रार्थना.

शिरडीचे श्रीसाईबाबा नवसाला पावले

— श्री. अनिल नारायण रिसबूड

व्दारा श्री.मुकुट नारिसबूड,

४७/सी, बिल्डिंग नं २, ४ था माळा,

दत्तानी नगर, एस.व्हि. रोड,

बोरिवली (पश्चिम), मुंबई - ४०० ०९२.

शिरडी क्षेत्राची वारी करा ।

याय बाबांचे चित्ती धरा ॥

जो अनाथांचा सोयरा ।

भक्तकाम कल्पद्रुम ॥ १५७ ॥

प.पू.श्रीदासगणू महाराजांनी स्तवनमंजिरीमध्ये वरील श्लोकांत जे उद्घृत केले आहे ते किती शंभर टके खेरे आहे याची प्रचिती आजही साईभक्तांना येत आहे. श्री साईमहाराजांनी समाधी घेतली त्याला आज ६७/६८ वर्षे पूर्ण झाली तरी श्रीसाईबाबांची समाधी आजही भक्तांच्या नवसाला पावत आहे. याची प्रचिती आम्हाला नुकतीच आली. 'न भुतो न भविष्यती' असे यश श्रीसाईबाबांच्या कृपेने आम्हाला कसे मिळाले त्याची ही थोडक्यात हकिगत अशी :-

आमच्या गिरणावमधील 'श्रीसाईधाम' या संस्थेच्या व्यवस्थापक मंडळाची त्रैवार्षिक निवडणूक दि. २७ एप्रिल १९८६ रोजी घेण्याचे जाहीर झाले. 'श्रीसाईधाम' ह्या संस्थेची १९५२ साली स्थापना झाल्यापासून गेली २५ ते ३० वर्षे काही ठराविकच मंडळी संस्थेचा कारभार पहात असत. त्यावेळी निवडणूक ही नाभमात्रच होत असे. परंतु गेल्या दोन निवडणुकीपासून खरी निवडणूक कशी असते ते संस्थेच्या जुन्या मंडळींना कळून चुकले होते. यावेळीही आम्ही काही तरुण उत्साही मंडळींनी ही निवडणूक लढविण्याचे ठराविले. आम्ही आमच्या पंधराजणांचा एक संयुक्त गट निवडून निवडणुकीचे अर्ज भरले. ते पाहून आमच्या विरोधी बाजूचे, जुन्या-जाणत्या मंडळींचे धावे दणाणले. कारण त्यांचा पंधरा जणांचा ओढून ताणून जो गट तयार करण्यात आला होता त्यात संयुक्तपणा असा नव्हता. प्रत्येकजण आपला स्वतःचाच प्रचार करीत होता. आम्ही एक पत्रक काढून 'श्रीसाईधाम' या संस्थेच्या भरभराटीसाठी, समृद्धिसाठी काही ठराविक योजना पत्रकात नमुद केल्या होत्या. त्यास 'श्रीसाईलीला' या इंग्रजी आवृत्ती मासिकाचे माजी का. संपादक श्री. डॉ. परचुरे यांचे आशीर्वादही आम्हाला लाभले होते.

दि. १८ एप्रिल १९८६ रोजी श्रीरामनवमी निमित्त आम्ही आमच्या श्रीसाईनाथ मित्रमंडळातफे शिरडीला गेलो होतो. त्यावेळेस आमचे पत्रक छापून तयार नव्हते. परंतु श्रीरामनवमीच्या दिवशीच आमच्या एका मित्राबरोबर ते पत्रक आम्हाला शिरडीला मिळाले. श्रीरामनवमीसारख्या पवित्र दिवशीच हे पत्रक आम्हाला शिरडी येथे मिळणे म्हणजे ही एक शुभघटनाच होती, नव्हे ती तर पुढील गोष्टींची नांदीच होती. श्रीरामनवमीच्या दिवशी

आम्ही सर्वजण गुरुस्थान व समाधीमंदीरात १०८ प्रदक्षिणा घालतो. त्यावेळी मी स्वतः व आमचे सहकारी श्री. शाहुराम भोसले आम्ही दोघांनी ते पत्रक श्रीसाईबाबांच्या चरणापाशी व समाधीवर ठेवले व पुढीलप्रमाणे प्रार्थना केली.

“बाबा, आम्ही श्रीसाईधामची ही निवडणूक लढवित आहेत ती काही अधिकार गाजविण्यासाठी अगर मोठेपणा प्राप्त होण्यासाठी लढवत नसून ही संस्था अधिकारअधिक समृद्धिस, भरभराटीस कशी येईल ह्यासाठी आम्ही प्रयत्नशील राहू. आम्ही साईभक्तांना ह्या पत्रकात जो कार्यक्रम दिला आहे तो कार्यक्रम प्रत्यक्ष कृतीत उत्तरविण्यासाठी बाबा, आम्हा सर्व पंधराजणांना ह्या निवडणूकीत प्रचंड मतांनी विजयी करावे. त्यासाठी आपला आशीर्वाद आमच्या पाठीशी असू दे. शेवटी, हे तुमचेच कार्य आहे. गिरगावचे ‘श्रीसाईधाम’ हे मुंबईतील शिरडीच आहे असे सर्व साईभक्त मानतात. आम्ही सर्व पंधराजण निवडून आलो की तुमच्या पाया पडायला व तुमच्या दर्शनासाठी शिरडीला येऊ.” अशी प्रार्थना करून आमचे पत्रक समाधीवर व बाबांच्या चरणावर ठेवले. हे पत्रक बाबांना स्नान घालण्याच्या वेळेपर्यंत तेथेच होते. ह्याचाच अर्थ श्रीसाईबाबांनी आमची प्रार्थना ऐकली होती, बाबांनी आम्हाला जवळ केले होते, ह्यातच आमचा विजय निश्चित झाल्याचे आम्हाला कळून चुकले. कारण शिर्डी येथे समाधीवर अथवा बाबांच्या चरणांजवळ काहीही ठेवले तरी ते जास्त वेळ तेथे ठेवत नाहीत. आमचे पत्रक तर रात्रभर बाबांच्या चरणांपाशीच होते.

शिरडीहून परतल्यानंतर आम्ही आमच्या प्रचाराला लागलो. अनेक साईभक्तांचा आम्हाला पाठींबा मिळत होता. आमचा प्रचार जोरात चाललेला पाहून व आम्हाला प्रचंड प्रतिसाद मिळत असल्याचे पाहून आमचे विरोधक आमच्या विरुद्ध खोटा व अपप्रचार कळू लागले. परंतु त्यांचा साईभक्तांवर काहीही परिणाम झाला नाही.

शेवटी रविवार दि. २७ एप्रिल १९८६ रोजी मतदानाचा दिवस उजाडला. अनेक साईभक्तांनी प्रचंड उत्साहात मतदान केले. एकूण मतदान ४६५ च्या आसपास झाले. श्रीसाईधामची स्थापना झाल्यापासून यावेळी प्रथमच एवढे मतदान झाले. संध्याकाळी साडेसात वाजता मतमोजणीस प्रारंभ झाला. आम्हा सर्वांनाच विजयाची खात्री वाटत होती.

रात्री अकरा साडेअकराच्या सुमारास निवडणूक अधिकाऱ्यांनी निकाल जाहीर केला व प्रत्येक उमेदवाराला किती मते पडली ते जाहीर केले. आणि सर्वांनाच मोठा धक्का बसला. कारण आमच्या तश्ण उत्साही गटाचे पंधरापैकी चौदाजण प्रचंड मतांनी निवडून आले होते.

एकाच गटाचे जास्तीत जास्त उमेदवार निवडून येण्याचा हा पहिलाच प्रसंग! श्रीसाईबाबांच्या कृपेने आम्हाला हे ‘न भूतो न भविष्यति’ असे यश लाभले. ही सर्व श्रीसाईबाबांचीच कृपा होय. आमच्या विजयाला श्रीसाईनाथांचेच आशीर्वाद. कारणीभूत आहेत. आम्ही दृढ श्रद्धने केलेल्या नवसाला श्रीसाईबाबा पावले व आम्हाला प्रचंड यश दिले. आम्ही कबुल केल्याप्रमाणे निवडून आलेल्या चौदाही जणांनी शिर्डीला जाऊन श्रीसाईबाबांच्या समाधीचे दर्शन घेतले आणि सर्वांनी अभिषेक करून कृतज्ञता प्रगट

केली. आमच्या विजयात आम्ही सर्व जरी निमित्तभात्र असलो तरी कर्ता करविता श्रीसाईनाथच आहे. त्यांच्याच कृपेने आमचे हे स्वप्र साकार झाले.

श्री बाबांनी मुलाला सुयश दिले

— श्री. मधुसूदन गोपाळ सावंत

एम.ए.बी.एड.

असोसिएट. कॉटेजेस्‌ट,
खो.नं. ४७, पडवळ कंपाऊँड,
सरदार प्रतापसिंग मार्ग,
भांडुप, मुंबई नं. - ४०० ०७८.

आमचे तिघेही मुलगे आम्हा उभयतांत्रमाणे साईभक्त आहेत. आमचा थोरला चिंजीव विद्याधर मागील वर्षी १० वीत होता. तो बुद्धिमान असला तरी परिश्रमपूर्वक अभ्यास करण्याची त्याची वृत्ती नव्हती. शाळेच्या परिक्षेत त्याला ७० टक्क्यांच्या आसपास गुण मिळायचे. तशात त्याला टी.व्ही. व व्हि.डि.ओ. कार्यक्रमांचे फार आकर्षण!

१० वी (एस.एस.सी.) सारख्या आयुष्यातील महत्त्वाच्या परिक्षेत त्याने उत्तम यश संपादन करण्यासाठी मनापासून व चिकाटीने अभ्यास केला पाहिजे याचे मी त्याला वारंवार स्परण देत असे, तरी देखील तितकेसे मनावर घेऊन तो अभ्यास करीत नसे. मात्र, “मी ८० टक्के गुण खात्रीने मिळवणार” असे आत्मविश्वासाने मला म्हणायचा, परंतु त्याने तितके गुण मिळवावेत अशी माझी मनीषा असली तरी एकंदरीत त्याच्या अभ्यासावरून त्याला एवढे यश मिळेल का याबद्दल मी सांशंक झालो होतो.

फेब्रुवारी महिना उजाडला आणि शाळेचे वर्ग अभ्यासक्रम संपवून बंद झाले. आता बोर्डची (एस.एस.सी.) परीक्षा चार आठवड्यावर येऊन ठेपली. चि. विद्याधरने दोन मित्रांच्या सोबतीने परिक्षेची तयारी सुरु केली. मधूनमधून अभ्यासाबद्दल विचारणा व त्याच्यासाठी श्रीसाईकडे प्रार्थना हे काम मी नेमाने करत होतो. शक्य तेव्हा अभ्यासात मार्गदर्शन करत होतो.

परिक्षेची तरीख अगदी जवळ आली. चि. विद्याधरला परिक्षेत चांगले यश मिळावे या भावनेने मी साईसत्त्वरिताचे पारायण केले. दरम्यान, श्रीसाईकृपेने आमच्या खोलीपासून पाच मिनिटांच्या अंतरावर त्याला परिक्षाकेंद्र मिळाले. परिक्षेचे पेपसदेखील त्याला मनाप्रमाणे गेले. अपेक्षित असे बरेच प्रश्न आले. तरीदेखील भाषा विषयाच्या गुणांची खात्री देता येत नव्हती.

अखेर जून सुरु झाला. परिक्षेच्या निकालाबद्दल आमची अधीरता वाढू लागली. निकालाचा दिवस उजाडला, आणि चि. विद्याधरला प्रत्यक्षात ८० टक्के गुण मिळाले! श्रीसाईनी आमचे मनोरथ पूर्ण केले! आमची लाज सखली. केवढी ही पाठराखण! श्रीसाईच्या चरणी अनंत लोटांगणे असोत.

साई तारी त्याला कोण मारी

— श्री. दिलीप शंकर लांडे,

बी.ए.डी.एड.,

स: शिक्षक, महान,

ता-बार्स्टीटाकळी, जि - अकोला.

कृपालू साईमाऊली भक्तांच्या हाकेला 'ओ' देऊन त्यांचे रक्षण करते, ही निर्विवाद सत्य आहे. आण्ही साईमाऊलीचे भक्त आहोत. अनेक प्रसंगांतून साईनी आम्हाला तारले. अश्याच एका गंभीर प्रसंगातून बाबांनी आम्हाला वाचवले तो प्रसंग आठवला की, अजूनही अंगावर शाहरे घेतात.

मी तन्हाळा येथे शिक्षक होतो. काही दिवसातच म्हणजे जुलै ८५ मध्ये माझी वदली महान, ता. बार्स्टीटाकळी येथे झाली. त्या वेळेस अशी परिस्थिती होती की, फारच गंभीर कारण सांगून इच्छुकेशन-ऑफिसरची मंजूरी मिळविण्यास २/३ महिने सहज लागत. त्यातच आर्थिक टंचाई. शिवाय नवीन गावात ओलख नसल्या कारणे उधारीत व्यवहार चालणे कठीण. आणखी पली सौ. विजयाचे ऑक्टोबर ८५ मध्ये बाळंतपण, दवाखान्यात नेण्यावाचून गलवंतर नव्हते.

आक्टोबरच्या १ तारखेपासून तिला कारंजा लाड येथील नगरपालिका रुग्णालयात दाखल केले. ५ ऑक्टोबर ८५ पर्यंत सर्व व्यवस्थित होते. ६ तारखेला सकाळी ९ च्या दरम्यान प्रसुती वेदना सुरु झाल्या. परंतु बाळ जन्मास येईना. फक्त बाळाचा हातच बाहेर आला. डॉक्टर प्रयत्नांची शिक्षस्त करून थकले. त्यांनी सांगितले की, बाळ व बाळंतीण वाचवणे आता आम्हाला तरी शक्य नाही. तुम्ही 'मुर्तिजापूरला' यांना घेऊन जा. मुर्तिजापूरला नेणे कसे शक्य होईल. कारण स्पेशल गाडी करणे व तेथून जर पुढे अकोल्याला नेण्याचे काम पडले तर? मी विचारत पडलो. कारण जवळ पैशांची सोय नाही. पगार नाही. पैसे कोठून मिळवावेत? मी मनोमन बाबांचा धावा केला, "बाबा प्रसंग बाका आहे, काय करावे?" तितक्षात तन्हाळा येथे असणारे शिक्षक श्री. एस. एस. ठाकरे तेथे आले. (वास्तविक त्या गृहस्थोशी माझे कधीच पटले नाही) व माझ्या जवळ येऊन म्हणाले, "यार क्यों नाराज हों, मैं अचानक इधर से आया, कभी तो नहीं आता. पुरानी बाते छोडो. क्यों क्या मुसिबत हैं?" मी त्याला सर्व सांगितले. त्यावर ते म्हणाले, बस इतनी बात. त्यांचे व माझे बोलणे ऐकून तेथील एक सिस्टर (त्यांचा व माझा मुळीच परिचय नव्हता) म्हणाल्या, माझ्या जवळून सुद्धा पैसे घेऊन जा. ताबडतोब 'Minibus' द्वारे आम्ही सौ.ला घेऊन मुर्तिजापूरला गेलो. बाबांच्या कृपेने तिथेही झटपट 'ऑडमिट' वगैरे केल्यानंतर डॉ. सौ. सप्रे मला म्हणाल्या, 'मी प्रयत्न करून बघते. पण मामला गंभीर आहे.' तिथे कोणीच परिचयाचे नाही. त्यात डॉक्टरीणबाई अशा म्हणतात. त्यामुळे काय विचार सुचेना. परंतु आमची सर्व काळजी बाबांना. दूरच्या नाल्यातला एक ड्रायव्हर दवाखान्यात आला व मी दिसल्याबोरोबर त्याने माझी विचारपूस केली व सर्व घटना सांगितली. त्यानेही धीर दिला, 'बाबा सब बराबर करेंगे.' परंतु

माझे सर्व लक्ष वॉर्डत. दुपारी तीन वाजता डॉक्टरीणबाई बाहेर आल्या, त्या म्हणाल्या, “बाळ आतच मेले होते व त्याचे सर्व पॉयझन बाईच्या अंगात भिनले असते. परंतु इतक्या तासात सुद्धा विष भिनले नाही व बाई वाचल्या. कारण असा पेशांट कधी वाचलेला आम्ही पाहिला नाही. खरेखर तुम्ही लकी आहात कारण बाळ हिरवे निळे झाले आहे.” बाळ हिरवे निळे झाले होते. जर त्याचे विष सौ.च्या अंगात भिनले असते तर? परंतु बाबांनी माझी हाक ऐकली होती व सौ.चे प्राण वाचले होते. सर्व दिवसभर रुग्णालयात आमचाच विषय होता. नंतर मुर्तिजापूरला ४/५ दिवस रहावे लागले. आमच्या त्या दुसऱ्या नातेबाईकाने आमची सोय केली. तेथेच आम्हाला ‘परमहंस पुंडलिक बाबांचे’ शेवटचे दर्शन झाले. त्यांच्या त्या पुण्यधूमीत व साईच्या आशीवादनि आम्हाला संकटातून मार्ग सापडला व आम्ही सुखरूप वाचलो. बाबाकृपे नंतर सौ. विजयाची प्रकृती आता व्यवस्थित आहे. नंतर बाबांच्या कृपेने थोड्याच दिवसात पगार मिळाल्यानंतर मदत करणाऱ्या साईभक्तांचे कर्ज फेडले.

बाबांची कृपा आमच्यावर आहे त्यामुळे च हे शक्य आहे. बाबांच्या कृपेने मी नुकताच जुलै ८६ मध्ये B.A. ची परीक्षा पास झालो आहे. कारण परीक्षेच्या दिवसात प्रकृती ठेक नव्हती. परंतु बाबांची मनोमन प्रार्थना केली व सर्व सुरक्षीत पार पडले. आज बाबांच्या कृपेने एक कन्यारत्न कु. रेणुका (ह्या बाळंतपणाचे अगोदरचे) आहे. तिला आम्ही बाबांचा प्रसाद समजतो आहे व शेवटी बाबांच्या इच्छेपुढे कोणाचे काय? “बाबा ठेवतील तैसेची राहावे वित्त असू घावे समाधानी.” त्या माझ्या लाडक्या साईमाऊलीस माझे कोटीकोटी दंडवत.

३५२

साईबाबांच्या कृपेने टाळेबंदी उठली

श्री. राजीव मुकुंद नारकर
१२ ब/१७८, न्यु सिध्दार्थ नगर,
संक्रमण शिबिर, रोड नं. ९,
गोरेगांव (प.).

श्रीसाईबाबांचे माझ्यावर व आमच्या कुटुंबावर अनंत उपकार आहेत. श्रीबाबांनी आमची अनेक संकटातून मुक्तता केली आहे. जेव्हा जेव्हा आम्ही त्यांची याचना केली व धावा केला त्याप्रसंगी त्यांनी आम्हाला फारच मदत करून आमची इच्छा पूर्ण केली आहे. असाच एक अनुभव मला नुकताच आला.

आमच्या कुटुंबावरील एक मोठेच संकट श्री बाबांनी दूर केले. मी मुर्बईत एका नामांकित व चांगल्या कंपनीत नोकरी करतो. अचानक काही कारणामुळे व्यवस्थापन व कामगार संघटना यांच्यात वाद सुरु झाले व त्यांचे परिणाम कंपनी बंद होण्यापर्यंत

गेले. कंपनीत व्यवस्थापनाने टाळेबंदीची नोटीस लावली. त्या अगोदर पंधरा दिवस कंपनीकडून सूचना मिळाल्यापासून मी श्री साईबाबांचा धावा सुरु केला. सतत त्यांना कंपनीत काही विपरीत घडू नये व कंपनी कधीच बंद न होता तशीच चालू रहावी अशी प्रार्थना करत राहिलो. तेव्हापासून गुरुवारचा उपवास चालू केला. त्यानंतर टाळेबंदीच्या आदल्या दिवशी आमच्या मुख्य कार्यालयावर व्यवस्थापन व कामगार पुढारी यांची सभा होती. आम्ही त्यावेळी दुसऱ्या पाळीत कंपनीत कामावर होतो. कंपनीने टाळेबंदीची संपूर्ण तयारी केली होती. मी कंपनीत जाताना श्री बाबांचाच धावा करत होतो व सतत नामस्मरण करत होतो. संध्याकाळी ६.०० वाजता बोलणी सफल झाल्याची व टाळेबंदी रद्द झाल्याची खबर कंपनीत आली. आणि सर्व वातावरण आनंदमय झाले. मला श्री बाबांचे कधी दर्शन घेतो असे झाले व एका डिपार्टमेंट मध्ये श्री बाबांचा फोटो आहे तेथे जाऊन मनातल्या मनात आभार मानले व नमस्कार केला. ह्यापुढे अशीच कृपा रहावी अशी विनंती केली. त्याचवेळी आम्ही सर्वांनी वर्गणी करून पेढे, हर व नारळ आणून देवाची पूजा केली व पेढे वाटले.

अशाप्रकारे श्री साईबाबांनी माझ्यावरील संकट दूर केले व मला अभय दिले. तसेच आमच्यावर व सर्व साईभक्तांवर श्री बाबांची अशीच कृपा रहावी ही त्यांच्या चरणीं प्रार्थना.

तात्पुरता

नित्य मी जिवंत, जाणा हेची सत्य नित्य घ्या प्रचीत अनुभवे

— श्री. ग्रेमोद गजानन कोरगांवकर
१/१, विजय निवास, शिवाजी नगर,
टेंबापाडा रोड, भांडुप (प.),
मुंबई नं — ४०० ०७८.

मी एक बाबांचा छोटासा भक्त असून पॉलीटेक्निकमध्ये केमिकल इंजिनियरींगच्या प्रथम वर्षात शिकणारा विद्यार्थी आहे. माझी पॉलीटेक्निकला जायची फार इच्छा होती. परंतु दहावी पास झाल्यानंतर पॉलीटेक्निकला अॅडमिशन मिळविण्यासाठी खूप प्रयत्न केले, तरीही मला अॅडमिशन मिळाले नाही. म्हणून मी सायन्स कॉलेजमध्ये प्रवेश घेतला. व बारावीला चांगल्या तळ्हेने पास झालो. परंतु इंजिनियरींगच्या पदवीसाठी बारावी सायन्सचे मार्क अपूरे होते.

मी निश्चयच केला होता की, बी.एस.सी. (B.S.C.) न होता कोणत्याही पदवीकेचा इंजिनियर व्हायचे, त्याप्रमाणे मी, माझी मोठा भाऊ व त्याचा मित्र मिळून आम्ही अॅडमिशनसाठी जोराचे प्रयत्न सुरु केले. जवळपास मुंबई ठाण्यामध्ये प्रवेश न मिळाल्यास बाहेरगावी जाण्याचीही माझी तयारी होती. परंतु बाहेरगावी जाणे म्हणजे तिकडचा हॉस्टेलचा खर्च,

खाण्यापिण्याचा खर्च, त्याशिवाय 'फी' म्हणजे आपल्या सारख्या 'मध्यमवर्गियांची' डोकेदुखीच, म्हणून मी ठाणे येथील विद्याप्रसारक मंडळाच्या पॉलीटेक्निक मध्ये ॲडमिशनसाठी प्रयत्न सुरु केले.

याच दरम्यान माझ्या वाचनामध्ये 'साईलीला' हे पुस्तक आले. त्यामध्ये आलेले साईभक्तांचे अनुभव वाचून मी सुध्दा बाबांकडे साकडे घातले, 'बाबा, माझ्याही मनात एक इच्छा आहे. ठाणे येथील विद्याप्रसारक मंडळाच्या पॉलीटेक्निक मध्ये देणगी शिवाय ॲडमिशन मिळू दे. जर मला ॲडमिशन मिळाले तर माझा अनुभव मी तुमच्या 'साईलीला' या मासिकात देर्इन'. आणि खरोखरच ही माझी हाक साईबाबांनी ऐकली. आणि त्याचवेळी साईबाबांच्या रूपाने त्याच कॉलेजातील प्रोफेसर भेटले. त्यांनीही माझ्यासाठी पुष्कळ प्रयत्न केले. आणि अखेर, बाबांच्या कृपेने कॉलेजच्या गुणवत्ता यादीत माझे नाव लागले व मला देणगी शिवाय चांगल्या तर्फेने ॲडमिशन मिळाले. मला 'केमीकल इंजिनियरींगच्या' अभ्यासक्रमासाठी प्रवेश मिळाला. खरोखरच ते प्रोफेसर म्हणजे साईबाबाच जणू! त्यांच्याच रूपाने आमच्या प्रयत्नाना यश आले. हल्ली मुंबई मध्ये किंवा मुंबईच्या आसपासच्या भागात पॉलीटेक्निक मध्ये ॲडमिशन मिळणे म्हणजे फारच कठीण गोष्ट. पण साईबाबांच्या कृपेने अशक्य कौटीतील गोष्ट सहज शक्य झाली.

मी बाबांना सांगितल्याप्रमाणे हा अनुभव 'साईलीलेत' देत आहे. बाबांना मी एक छोटीशी विनंती करत आहे की, बाबा, आजपर्यंत जशी आमच्यावर कृपा केलीत, तुमचे कृपाछत्र जसे आजपर्यंत या अजाण लेकरावर सदैव ठेवलेत तसेच शेवटपर्यंत तुमच्या कृपाछत्राची छाया आमच्यावर पडत राहो व या छायेतच प्रत्येक कामात यश येवो व भरभराट होत जावो. हे छोटेसे मागणे मागून मी त्या 'जगत्पित्या' साईबाबांना नम्र अभिवादन करतो.

मला आलेले साईकृपेचे दोन अनुभव

श्री. वाय. एस. जोशी
संत गाडगे महाराज कॉलनी,
प्लॉट नं. १७,
विद्यानगर, थुळे.

माझे वडील साईबाबांची बन्याच वर्षापासून भक्ती करीत आहेत. त्यामुळे मलापण लहानपणापासून साईबाबांची आवड निर्माण झाली व सध्या रोज मी नित्यनियमाने साईबाबांची भक्ती करीत आहे.

मागच्या वर्षी मी व्यायाम करीत असताना माझा उजवा हात अचानक सुजला व मला तिथल्या तिथे चक्रर आल्यासारखे झाले. दुसऱ्या दिवसापासून हातामध्ये चमक

निघायची व भयंकर यातना व्हायच्या. हाताला प्लॉस्टर करावे लागेल की काय अशी भिती वाटू लागली. तेव्हा मी साईबाबांजवळ विनवणी केली की, मी दररोज हाताला तुमची उदी लावीन पण प्लॉस्टर नको. त्याप्रमाणे मी दररोज हाताला साईबाबांची उदी लावू लागलो. थोड्याच दिवसात नुसत्या उदीने व औषधाने माझा हात संपूर्ण बगळाला. त्यावेळेस मी बाबांना विनंती केली होती की, जर माझा हात उदीने चांगला झाला तर मी माझा अनुभव 'साईलीला' मध्ये प्रसिद्ध करण्यासाठी देईन.

मला साईकृपेचा दुसरा अनुभव आला तो असौ की, पावसाच्याच्या एका दिवशी पहाटे तीन वाजता आमच्या घराच्या पायरीवर एक मोठा साप बसलेला होता. पण साईबाबांच्या कृपेने तो साप गुरुख्याला दिसला. व त्याने आम्हाला जागे करून तो साप मारून जाळला. पुढी एक महिन्याच्या अंतराने पहाटे तीन वाजता त्याच पायरीवर त्याच गुरुख्याने दुसरा एक साप मारून जाळला. अशा प्रकारे दोन्ही वेळेला साईकृपेने आम्ही त्या संकटातून बाचलो. म्हणून प्रत्येक वेळेला साईबाबांच्या पुढील पदांची आठवण येते.

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून

तरी मी धावेन भक्तांसाठी

माझ्याप्रमाणे कित्येक साईभक्तांना साईकृपेचे अनुभव येत आहेत. हे दर महिन्याच्या 'साईलीला' अंकावरून कळून येते. त्यासाठी फक्त साईबाबांवर 'श्रद्धा' असणे आवश्यक आहे आणि वरोबरीला 'सबूरी' पण!

साईकृपेने केदारनाथ बद्रीनाथ यात्रा झाली

— श्री. प्रभाकर वासुदेव भालेराव
आम्रकुट ११६, गणेश मंदिर पथ,
डोंबिवली (पूर्व), जिल्हा - ठाणे.

शरण मज आला आणि वाया गेला।

दाखवा दाखवा ऐसा कोणी।

श्री साईबाबांचे हे बोल जेव्हा प्रत्यक्षात अनुभवास येतात तेव्हा त्यांच्यावरील श्रद्धा अधिकाधिक दृढ होते. असाच एक अनुभव मला नुकताच आला.

मी सप्ततिक केदारनाथ-बद्रीनाथ यात्रेला भारतदर्शन यात्रा कंपनीबरोबर ७ जून १९८६ रोजी ऋषिकेशपासून जाण्यासाठी पैसे भरून नावे नोंदविली आणि मी रेल्वे पासधारक असल्यामुळे मुंबई येथून ४-६-८६ चे पंजाब मेलचे आरक्षण करण्यासाठी पास माझ्या पुतणीजवळ २०-३-८६ ला दिला. तिने पाच सहा दिवस टंगळ मंगळ करून सातवे दिवशी आरक्षण मिळत नाही असे सांगितले. मी फार बेचैन झालो. रात्रभर श्रीसाईबाबांचा धावा करून मला आरक्षण मिळाले पाहिजे असे प्रार्थित राहिलो आणि २६-३-८६ ला धुळवडीचे दिवशी सकाळी ७.२० च्या जलद लोकलने बोरीबंदर गाठले.

आणि काय आश्वर्य! मला पाच मिनिटांत आरक्षण मिळाले आणि त्या कलाकने मला दिल्ली ते हरिद्वारचे आरक्षणास मदत केली. असे श्री बाबा भक्तांसाठी धाव घेतात. तसेच परतीच्या प्रवासाचे वेळेस आम्हाला आरक्षण मिळाले नाही. परंतु दिवसाची वेळ असल्याने आम्ही पहिल्या वर्गाच्या डब्ब्यातून प्रवास केला. ट्रेन कंडक्टर आम्हाला आरक्षण न देता येणाऱ्या दुसऱ्यांना देत होता. तो झाशीला उतरल्यावर दुसरा ट्रेन कंडक्टर आला. त्याने स्वतःहून मला सांगितले की बाजूच्या डब्ब्यातील उतारू भोपाळला उतरतील तर तुम्ही त्या डब्ब्यात जाऊन आरामशीर झोपा.

एकदा शामराव देशपांडे नागपूर व खालहेर येथे मुंज आणि लग्नाला जाण्यासाठी श्री बाबांची आज्ञा घ्यायला गेले असताना त्यांनी काशी यात्रा करून येतो असे म्हटले तर बाबांनी म्हटले, तू काय वावगे विचारतोस आणि परवानगी देवून म्हणाले, मी शामच्या आधी जाऊन येतो आणि खरोखरच शामराव देशपांड्यांना श्रीबाबांची प्रतिमा गयावळाचे घरी दिसली. आम्ही प्रवासभर बाबांचे नामस्मरण करीत आमचा प्रवास सुखरूप होण्याची प्रार्थना करीत होतो. आम्ही ब्रीनाथाचे दर्शन घेण्यासाठी जात असताना पूजेचे सामान दुकानातून घेत होतो, तर त्या दुकानाच्या कोपन्यात मला श्री साईबाबांचा आशीर्वाद देणारा फोटो दिसला आणि आम्ही त्याला हात जोडले आणि म्हटले, श्री साईबाबांचा आपल्याला आशीर्वाद आहे. आपण सुखरूप घरी परतू.

साईकृपेने रेडिओ सापडला

— श्री. नारायण पुरुषोत्तम मेहता
गुधाबाई करवा चाळ,
शिवाजी चौकाजवळ,
मु. पो. ता. महाड (रायगड).

मी गेली २० वर्षे सातत्याने श्रीसाईबाबांची नित्यनेमाने भक्ती करीत आहे व नेहमीच मला श्रीसाईनाथांच्या कृपादृष्टीने आश्रय मिळाला आहे. माझ्यावर गेल्या २० वर्षात उद्भवलेल्या अनेकविध कठीण प्रसंगातून श्रीसाईनाथाने मला तसेच माझ्या कुटुंबियांना तारून नेले आहे.

आजही मला पूर्वी इतकाच श्रीसाईनाथांच्या कृपेचा वारंवार लाभ होत आहे. त्यामुळे मला श्रीसाईदयेचा एक महिमा आपणास निवेदन करावासा वाटतो.

गेल्या महिन्यातलीच गोष्ट. आम्ही घरातील सर्व माणसे २ दिवस बाहेरगावी गेले होतो. गावाहून परत आल्यावर दृष्टीस आले की, घरातील रेडिओ (ट्रांझिस्टर) कुठे दिसत नाही. घरात सर्वांनी खूप शोधाशोध केली पण त्याचा काही उपयोग झाला नाही. असेच ३ दिवस गेले. आम्ही सर्वजण अगदी हताश झालो होतो. मी श्रीसाईबाबांना नवस ठेवला आणि काही वेळातच रेडिओ घरातच मिळाला.

श्रीसाईनाथांच्या भक्तांवरील अगाध प्रेमाने मी तर अक्षरशः भारावून गेलो आहे.

शिरडीस ज्याचे लागतील पाय। ठळती अपाय सर्व त्याचे ॥

— श्री. रघुनाथ का. लाड
कुलकर्णी बिल्डोग,
घंटाळी शेड, नौपाडा.
ठाणे - ४०० ६०२.

गेल्या वर्षी मार्च महिन्यात माझ्या मामाचे लग्न झाले. त्या लग्नात माझ्या वडिलांनी जातीने लक्ष देऊन मदत केली. लग्न झाल्यावर दुसऱ्याच दिवशी वडिलांना जरा अस्वस्थ वाढू लागले. त्यांचा अस्वस्थपणा कदाचित जागरणाच्या त्रासामुळे असेल असे वाढून मी आई—वडिलांना चार-पाच दिवसांच्या विश्रांतीसाठी म्हणून पुण्याला पाठविण्याचे ठरविले. तो बेत रद्द झाला आणि आई—वडील माथेरानला जाण्याचा घाट घालू लागले. सरतेशेवटी शिरडीला जायचे ठरले. दुसऱ्याच दिवशी आई—वडील शिरडीला गेले. पण बाबांची लीला काही निराळीच होती. ज्यादिवशी ते शिरडीला गेले त्याच्या दुसऱ्याच दिवशी ते परत आले. आम्ही सर्व ऑफीसमध्ये होतो आणि मला ऑफीसमध्ये आईचा फोन आला. आईचा फोन म्हटल्यावर प्रथम मला आश्वर्यच वाटले. आईने मला लवकर मामाच्या घरी बोलावले, मी मामाच्या घरी जावून पहातो तर वडिलांच चेहरा पार बदलून गेला होता. एकसारखं तेच तेच असंबद्ध बोलणं आणि मध्ये मध्ये विचित्र स्वरात साई बाबांचं नाव घेणं चालूच होते. हा प्रकार पाहून मी आईला विचारले की, अचानक हे काय झाले? आईने सविस्तर सांगितले की, आई व वडील दादरहून निधाल्यापासूनच त्यांचे वागणं नेहमीसारखं वाटत नक्हत. दुसऱ्या दिवशी आईवडील साईचरणी समाधी मंदिरात गेले तेव्हा बाबांचे स्नान चालू होते. वडिलांचे लक्ष बाबांच्या मूर्तीकडे केंद्रीत झाले आणि त्यांना नकळत रडू कोसळले. मंदिराच्या बाहेर येऊन आई—वडिलांनी हार, पेढे व इतर पूजेचे सामान घेतले आणि बाबांची समग्र पूजा करण्यासाठी ते मंदिराकडे येऊ लागले. पण वडिलांनी आईला मंदिराच्या दारातूनच परत यायला भाग पाडले. त्यांच्या तोंडून एवढेच येत होते की, 'मला बाबांनी आज्ञा केली आहे की इथून नीघ. त्या हार पेढऱ्यांच्या थाळीसहीत आईचे न ऐकता वडील निधाले. रस्यातील भिकाच्यांना ते वाटेल तसे रूपये वाटत सुटले. त्यामुळे त्या पैशांसाठी भिकाच्यांतच भांडणे लागली. एरवी पैसे जपून खर्च करणारे वडील असे पैसे वाटताना पाहून आईला फार आश्वर्य वाटले. हा प्रकार काहीतरी निराळाच आहे म्हणून आई तडक त्यांना घेवून मुंबईला निधाली. अशा परिस्थितीत आमच्या भित्र्या आईने त्यांना आणण्याचे धाडस केलेच कसे ही एक नवलाची गोष्ट होती. शिरडीहून ते एस.टी. ने निधाले परंतु वाटेतच वडिलांनी एस.टी. सोडण्याचा हड्ड धरला. तेव्हा एस.टी. नाशिकच्या जवळपास होती. नाशिकहून आईने टॅक्सी केली. टॅक्सीतसुद्धा वडिलांचे असंबद्ध बोलणे चालूच होते. टॅक्सीत त्यांच्याबरोबर आणखी एक मुलगा होता, तो जळगावहून आला होता व

त्यालासुद्धा मुंबईला यायचे होते. त्याने आपले नाव अनिल आहे असे सांगितले. ठाण्याला आल्यावर तो निघून गेला. कशावरून ही सोबत बाबांनीच दिली नसावी. कारण जळगावचा तो मुलगा नाशिकला येतो काय आणि आईबाबांना ठाण्यापर्यंत सोबत देतो काय हेही एक आश्वर्यंच आहे. त्या मुलाने आपले नाव अनिल सांगितले हे लक्षात येऊन आई ठाण्याला अनिल मामाकडे उतरली. दारात जाताच वडिलांनी साईबाबांचे पाय म्हणून मामाच्या मुलाचेच पाय धरले. आणि मग मात्र आम्ही त्यांच्यावर डॉक्टरी उपाय चालू केले. त्यांना दादरच्या एका नामांकित डॉक्टरला दाखविले. डॉक्टरांनी त्यांना झोपेच्या गोळ्या देऊन झोपवून ठेवण्यास सांगितले. कारण जागेपणी त्यांची सारखी बडबड चालू होती. त्यामुळे वडील फारच कृश झाले. डॉक्टरी उपाय करून दोन महिने लोटले परंतु त्यांच्या प्रकृतीत काही फरक आढळेना. आमच्या शेजारच्या काकूंच्या. सल्ल्यावरून आम्ही हा काही बाहेरचा प्रकार आहे की काय? याची चौकशी केली. तेव्हा कळलं की, त्यांच्यावर कोणीतरी करणी केली आहे. आम्ही कळून चुकलो की शिरडीला गेल्यामुळेच हा प्रकार बाबांनी उघडकीला आणला व त्यांच्यावर लवकरत लवकर उपचार होण्यासाठी 'इथून निघ' अशी त्यांनाच आज्ञा केली. आमच्यावर साईबाबांची अखंड कृपा असल्यामुळे आम्हाला जे भेटले तेही एक साईभक्तच होते. त्यांचे नाव श्री. मोर्घे. त्यांना सर्व मोर्घेमास्तर म्हणून ओळखतात. त्यांनी आम्हाला या सर्व गोष्टी खुलासा करून सांगितल्या आणि उदी पाण्यातून घेण्यास सांगितले. काही दैवी उपाय करण्यासही त्यांनी आम्हाला सुचविले. त्याप्रमाणे करताच हळ्यूहळ्यू वडिलांच्यात सुधारणा होऊ लागली. आणि साईमाऊलीच्या कृपेने बरोबर चार महिन्यांनी वडील कामावर पुन्हा जाऊ लागले. खरोखरच बाबांची कीमया अगाध आहे.

विसाव्या शतकातील दिव्य शक्ती

— श्री. विश्वनाथ सदाशिव चव्हाण
कमल निवास, बवारी रोड,
भांडूप (पश्चिम),
मुंबई - ४०० ०७८.

एकोणीसावं शतक संपून ८५ वर्षे लोटली आणि विसावं शतक संपायला आलं. या कालावधीत अनेक थोर मोठमोठ्या दैवी शक्ती होऊन गेल्या. पण त्या सगळ्यात न भूतो न भविष्यती अशी एक थोर दिव्य शक्ती या विसाव्या शतकात निरनिरक्ष्या रूपात आपल्या भक्तांना दर्शन देऊन वास्तव्य करीत आहे. त्या दिव्य शक्तीने आपल्या भक्तांना सांगितले आहे, माझ्यावर जर तुमची अढळ श्रद्धा असेल तर माझ्या समाधीतून माझी हाडेसुद्धा तुमच्याशी बोलू लागतील. खरोखरच धन्य ती दिव्य शक्ती आणि खरच सत्य तिचे बोल! बाळ ध्रुवाप्रमाणे तुमची अढळ श्रद्धा असेल आणि भक्त प्रल्हादाप्रमाणे

निस्सीम भक्ती असेल तर त्यांचे ते बोल कधीही सत्य झाल्याशिवाय रहणार नाहीत. अशी ही विसाव्या शतकातील दिव्य शक्ती म्हणजेच शिरडीचे संत चुडामणी सद्गुरु साईंबाबा होय असे मी म्हटलं तर वावगं ठरणार नाही.

साईंलीलामधून बाबांच्या भक्तांचे अनुभव रोज तुम्ही वाचत असता. बाबांच्या दिव्य शक्तीचा साक्षात्कार, त्यांच्या दिव्य उदीचा चमत्कार याचा एक वेगळा अनुभव या जगातील लोकांना विसाव्या शतकात येत आहे. आणि म्हणूनच मी साईंबाबांना विसाव्या शतकातील दिव्य शक्ती असे संबोधलं आहे. तर मी कलेले हे विधान माझ्या सर्व साईंभक्तांना नक्कीच पटेल अशी माझी खात्री आहे. बाबांनी आपल्या भक्तांना दिलेल्या दृष्टीत, त्यांना निरनिराळ्या रूपात दिलेले दर्शन आणि ईश्वर हा एकच आहे असं घटवून दिलेली समज, भक्तांनी संकटाच्यावेळी बाबांना आर्त हाक मारली तर बाबा त्यांच्या मदतीला धावून गेले नाहीत असं एकतरी उदाहरण माझ्या साईंभक्तांनी दाखवावे. भक्तांच्या संकटाच्यावेळी धावून जातो तोच खरा देव! तिच खरी दिव्य शक्ती!!

दिव्यत्वाची जेथे प्रचिती। तेथे कर माझे जुळती। या ओळीचा प्रत्यय माझ्या साईंभक्तांना आला आहे. साईंबाबांचा साधा फोटो जरी भक्तगणांना दिसला तरी त्यांचे हात बाबांच्या फोटोकडे पाहून नकळत, आपोआप जोडले जातात. इतकं बास्तव्य, इतकं प्रेम बाबांनी आपल्या भक्तांच्या शरीरात करून ठेवलेलं आहे. मग तो फोटो दुकानात असो, हाटलात असो, फुटपाथवरच्या देवळात असो अगर रस्त्याच्या भिंतीवर काढलेला असो. म्हणजेच काय तर या विसाव्या शतकात बाबांनी आपल्या दिव्य शक्तीने संगळ्या लोकांच्या अणुरेणूत वास्तव्य केलेले आहे.

माझी कंपनी “बुश इंडिया लि.” बंद होऊन तब्बल तेवीस महिने लोटले, पण म्हणून बाबांच्यावरची श्रद्धा तसूभरही कमी झाली नाही. मी फेब्रुवारी महिन्यात १९८६ मध्ये शिरडीला कवो सम्मेलनाला गेलो होतो. बाबांच्या समाधीवर नतमस्तक होऊन बाबांना सांगितलं, “बाबा काय चाललं आहे हे तुम्ही जाणता. तुम्ही अंतर्ज्ञानी आहात. तुम्हाला सांगायची काही गरजच भासत नाही. आमचा सांभाळ करणं हे तुमच्याच हातात आहे.” असं सांगून शिरडीवरून परत आलो. नवसास माझी पावेल समाधी। धरा दृढ बुद्धी माझ्या ठायी। ह्या बाबांच्या वचनाची सल्यता पटली. एक महिन्याच्या आत दुसऱ्या कंपनीत कामाला राहिलो. पहिल्या दिवशी कंपनीत गेलो तर तिथे सुद्धा बाबांचं दर्शन! आशिर्वादाचा बाबांचा फोटो पाहून नकळत गालावर दोन अश्रूंचे थेब ओघळले, गळा दाटून आला. नकळत फोटोला हात जोडले गेले व तोंडातून अस्पष्ट असे “साईं” एवढेच उद्गार निघाले. जणू बाबांनी सांगितलं धावरू नकोस, मी तुझ्या पाठीशी उभा आहे. त्याचवेळी मला बाबांच्या वचनाची आठवण झाली. बाबांनी सांगितलं आहे, जरी हे शरीर गेलो मी टाकून। तरी मी धावेन भक्तांसाठी। मग मी जर म्हटलं की, या विसाव्या शतकातील दिव्य शक्ती साईंबाबाच आहेत तर माझ चुकलं कुठं?

आजवर अनेक लहान मोठी संकटे आली पण बाबांच्या नामस्परणाने त्यातूनसुद्धा मार्ग निघत आहे. फक्त बाबांचा ‘श्रद्धा आणि सबुरी’चा मंत्र लक्षात ठेवला. बाबांच्या

आशिर्वादाने वाईट दिवससुद्धा निघून जातील आणि चांगले दिवस येतील. कदाचित माझा हा लेख छापून येईपर्यंत 'बुश इंडिया लि.' चालू झाली असेल, बाबांच्या दिव्य शक्तीने! दैवी चंमत्काराने!!

माझ्याप्रमाणेच अनेक साईभत्तांना बाबांच्या दिव्य शक्तीची प्रचिती रोज येत आहे. बाबांची अकरा वचनं वाचली की, त्यातून एका तरी वचनाची आठवण आल्याशिवाय रहात नाही. १५ ऑक्टोबर १९१८ साली विजयादशमीच्या शुभदिनी बाबांनी आपलं अवतार कार्य संपवून समाधी घेतली आणि सगळ्यांसाठी दिव्य उदी सोडून गेले. त्यांच्या जिवंतपणाचं कार्य ती उदी करीत आहे. म्हणूनच मी प्रथम म्हटले आहे, या विसाव्या शतकातील दिव्य शक्ती म्हणजेच शिरडीचे सद्गुरु साईबाबा!

जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव

— श्री. पी.के. साळवी

१०३, नीलांबर हाऊस,

वाकोला, सांताक्रूझ.

१९८५ एप्रिलमध्ये आम्ही प्रथमच शिरडीला जाणार होतो. अचानक २—४ दिवसाअगोदर आमची नात विदुला हिला ताप येऊ लागला. त्यामुळे आमचे जाणे रहित होणार की काय असे वाटले. पण सगळ्यांनी उरविले की जायचेच. तिला आम्ही पाण्यातून उदी देत होतोच. जाण्याच्या दिवशी तिचा ताप बराच कमी झाला होता. तिथे गेल्यावर सुद्धा ती अगदी व्यवस्थित होती. प्रवासात सुद्धा त्रास दिला नाही.

एकदा आमचा टी.क्वी. बिवडला होता. आम्हाला बहुतेकांनी सांगितले की पिंकर ट्यूब गेली आहे. आवाज व चित्र येत नसल्याने आम्हालाही ते खरे वाटले व आम्ही घाबरलो. शेवटी साईबाबांना प्रार्थना केली की, असे नसावे. व तसेच झाले. मेकॅनिकने सांगितले की, फक्त प्यूज गेला आहे. अशारितीने साईबाबा आमच्या पाठीशी उभे राहिले.

तसेच विदुलाचे वडिल प्रथम खेपेस शिरडीला जायला तयार नव्हते. पण १९८६ मध्ये ते आजारी पडले. त्यांच्या अंगावर पुरळ आले. बरीच औषधे केली पण बेर वाटेना. शेवटी त्यांनी पाण्यातून उदी घेण्यास सुरवात केली. आणि खरोखरच त्यांच्या अंगावरील पुरळ कमी झाले. एकदा तेच आपण होऊन म्हणाले की, आपण शिरडीला जाऊया व ह्या जूनमध्ये आम्ही शिरडीला जावून आलो. आता परत जाऊया असे म्हणतात. आता ते पुस्कळ बेर आहेत.

शिरडीस ज्याचे लागतील पाय। टळती अपाय सर्व त्याचे॥ ह्या वचनाचा आम्हाला असा अनेक वेळा अनुभव आला.

प्रपंचा घोर पण साईचा आशीर्वाद थोर

— श्री. गणपत स. परब.
मु. पो. वायंगवडे, कसाल मार्गे,
ता. मालवण, जि. सिंधुदुर्ग.

श्री सदगुरु साई नित्य जो स्मरेल। आपत्ति त्याच्या सहजीं विरेल ॥

श्रद्धा सबुरी मंत्र जया उमजेल। भवसागर तो खचित तरेल ॥

आज काल जावे तेथे बुवाबाजी करून व फसवाफसवी करून स्वतःची तुंबडी भरण्याची जणूकाही चढाओढच लागली आहे आणि ही चढाओढ खेड्यापाड्यात तर शिगेला पोचली आहे. चमत्कार तेथे नमस्कार, ही म्हण प्रचारात आहे, कारण अद्भुत चमत्काराने आपली बुध्दी चक्रावून जाते व काही कळेनासे होते. म्हणजेच मंत्रमुग्ध होतो व सहजी चमत्कार करणाऱ्याचा बकरा बनतो. पण ही फसवाफसवी साईबाबांच्या दरबारात चालत नाही. कारण त्यांच्याच शब्दात लिहावयाचे म्हणजे, “तुम्ही ज्या दृष्टीने माझ्याकडे पहाल, त्या दृष्टीने मी तुमच्याकडे पाहीन.” प्रथम शुद्ध अंतःकरणाने त्यांचे स्मरण करा व मग पहा ‘नमस्कार तेथे चमत्कार’ बाबा आपल्या शरणार्थीस दाखवितात.

गेल्या ऑक्टोबर १९८५ च्या मध्यास माझे बडील बंधु (वय ८२ वर्षे) आमच्या गावी (वायंगवडे मु.) आजारी झाल्याने मी माझ्या मोठ्या मुलास तीन दिवसांच्या रजेने त्यांना पाहून येण्यास पाठविले. पण तो ५/६ दिवस मुंबईस परतला नाही, तेव्हा भावाचे आजारीपण वाढले असावे असे समजून ताबडतोब आम्ही उभयता गावी जाण्यास निघालो. निघतेवेळी माझ्या पलीने श्रीबाबांच्या प्रतिमेस नमस्कार केला व म्हटले बाबा आता तुम्हास काळजी, आम्ही तुमच्या भरंवशावर चाललो, अशी विनवणी करून महालक्ष्मी एक्सप्रेसने कोल्हापूर मार्गे आमच्या गावी गेलो. पहातो तो भावाची प्रकृती एकदम ढासळून सर्व नैसर्गिक विधीही अंथरुणावरच करावे लागत, बोलताना शब्दही अडखले, अशा अवस्थेत ८२ वर्षे वयाच्या माणसास कसले उपचार करणार? खेड्यात तर डॉक्टर मिळणे शक्य नाही. तेव्हा बाबांवर सर्व काही सोपवून बाजारात मिळणाऱ्या (पेटंट) औषधांचा वापर चालू ठेवला व मुलास त्याच्या नोकरीवर हजर होण्यासाठी मुंबईस पाठविला. त्या औषधांनी भावाच्या प्रकृतीस आराम पडल्यावर, त्यांनी सहज-इच्छा प्रगट केली की, माझ्या मार्मांचे घर एकदम मोडकळीस आले आहे ते बांध. कारण एकदा घर पडल्यावर त्या जागेवर पुन्हा घर बांधता येत नाही अशी खेडेगावात समजूत आहे, म्हणून मी त्यांना होय म्हणालो; पण आयत्यावेळी घरचे सामान जमविणे व लागणारा पैसा उथा करणे खेड्यात शक्य नसत्ताही मी बाबांच्या विश्वासावर कामाला सुरवात केली. पहिला प्रश्न वहातूकीचा, म्हणून रस्त्यालगत जमिन असलेल्या मालकास त्याच्या शेतातून रस्ता काढण्यास परवानगी मागताच त्याने कबुली दिली व रस्त्याचे काम सुरु केले. पण परवानगी देणाऱ्या मालकाच्या मुलाने त्याच्या शेताचे बंधारे फोडण्यास मनाई करून शेतातून रस्ता काढण्यास हरकत घेतली असता, नप्रपणे त्यास सांगितले

की, तुमच्या शब्द्यावर विश्वास ठेऊन मी रस्त्यासाठी खर्च केला तेव्हा तुमची मर्जी, तो घरी जाण्यास निघाला तेव्हाच साईलीला मासिकाचा अंक पोष्टमनने हाती ठेवला. मी मनात समजलो, बाबांचा आशीर्वाद आहे, कसलेच काम अडणार नाही. दुसऱ्या दिवशी गावातील एका सदगृहस्थास बरोबर घेऊन त्या जमिन मालकास भेटण्यास माझ्या पुतण्यास सांगितले व त्याने बाबांच्या आदेशाप्रमाणे शेतातून रस्ता नेण्यास परवानगी दिली. अशा-तर्फ्ऱे घर बांधण्याच्या कामास सुरवात केली. पायाभरणीच्या वेळी सोन्याच्या लाण्याएवजी बाबांची उदी ठेबून व पासीट ठेवतेवेळी उदीने पूजा करून सुरवात केली. आणि आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे कसलीही अडचण न येता साईच्या आशीर्वादाने सहा महिन्यात नवे घर उभे राहिले व आम्हास कायमचा साईप्रसाद मिळाला. आता वडिलभावाची प्रकृती चांगली होऊन काठीच्या आधाराने फिरु लागले आहेत. आहे की नाही बाबांचा आशीर्वाद? प्रथम नमस्कार नंतर चमत्कार दाखवून, 'अल्ला मालिक, म्हणून नामानिशळा रहाणारा साई. त्या महा — आत्म्यास त्रिवार वंदन करून म्हणावेसे वाटते,

बुवाबाजीला देऊ नको थारा। सदगुरु साईचा धेई तु सहारा ॥

सुक्षम रुपे साईबाबा रक्षिती। मग नुरे कळीकळाची भिती ॥

साई कूपेने माझ्या नातवंडास जीवदान मिळाले

— श्री. लक्ष्मण बापूराव रापतवार
रिटायर्ड ड्राप्टस्मन, किल्ला नांदेड.

माझी नात (मुलीची मुलगी) सौ. जयशी दि. १८.४.८६ रोजी अर्जापूर ह्या खेडेगावात आठव्या महिन्यातच बाळंतीण झाली. माझे नातजावई गंगाधरराव तुंगनवार त्या गावात कोणी नर्स भेटेल का म्हणून पहावयास गेले. तोपर्यंत आपोआपच मुलगा जन्माला आला. परंतु तो इतका क्षीण होता की, त्याचा तास दोन तासही वाचण्याची शक्यता तेथील लोकांना वाटत नव्हती. म्हणून ते बालास घेऊन नांदेडास आले. तेथे बाल रोगतज्ज डॉक्टर्यास दाखविले, तेव्हा बालाचे वजन फक्त $1\frac{1}{4}$ किलो होते. त्यांनी वाचण्याची शक्यता कमी आहे म्हणून बोलून दाखविले. तरी डॉक्टरचे कर्तव्य म्हणून त्यांनी एक टॉनिकची बाटली लिहून दिली व दररोज फक्त दोन थेंब मुलाच्या तोंडात टाकीत जा म्हणून सांगितले.

मुलगा झाला म्हणून जो आनंद झाला होता त्यावर निराशेचे सावट पडले व आनंदी वातावरण मावळले. मी माझ्या नातीस बालाच्या मनगटीस बांधण्यासाठी छोटेसे साईबाबांचे लॉकेट नेऊ दिले. तशी माझी नात व नातजावई दोघेही साईभक्त आहेतच. त्यांनी ताबडतोब लॉकेट मनगटीस बांधले, परंतु मनगट इतके बारीक होते की, ते गळून पडू लागले. मग त्यांनी लॉकेट बालाच्या उश्याखाली ठेवले. साईबाबांच्या द्वारकामाईतील